

ERMENİSTAN

YÖNETİCİ ÖZETİ

Ermeniler Selçuklu (10-12. yy) ve daha sonra Osmanlı İmparatorluğu (13-20. yy) dönemlerinde Türk hakimiyetinde en yüksek yaşam standartlarına sahip olarak yaşıyorlardı. Hatta çok dinli, çok ırklı Osmanlı İmparatorluğu'nda Sultan kendilerine "en sadık teba" onurunu bahşetmişti.

1890'da ufacak bir Ermeni çetesi Müslümanların topraklarını ve mallarını ele geçirmek amacıyla terörist ihtilalci bir hareket başlattılar. Bu Ermeniler atalarının üçbin küsur yıl önce bu topraklara sahip olduğunu iddia ediyorlardı. Oysa terör kampanyasına başlamadan önce 500 yıl boyunca Hıristiyan Ermenileri ile Müslüman Türkler barış içinde yaşamışlardı.

Önceleri sorun yaratanların sayısı o kadar azdı ki Osmanlılar umursamadı. Ancak Rusya Osmanlı İmparatorluğu'nu işgal edince bu Ermeniler işgalcilerle işbirliği yaptılar, zira göz diktikleri ve bu amaçla kumpas kurdukları Osmanlı topraklarını Rus Çarı kendilerine verecek zannediyorlardı. O amaçla Osmanlı savaş hattının arkasında yıkıcı terörist saldırılarını arttırdılar. Bu saldırılar Osmanlı birliklerine zarar veriyor ve Ruslarla savaşını engelliyordu. Osmanlı hükümeti savaş bölgesinin arkasındaki bütün Ermenileri göndermek zorunda kaldı. Bu, ulusların binlerce yıldır kendilerini sadakatsiz olarak algıladığı kişilerden korumak için yaptığıyla aynıdır.

Bunun yakın tarihli bir örneği, Japonlar 7.12.1941'de ABD'ye saldırdıktan sonra Başkan Franklin Roosevelt'in 9006 sayılı emriyle Amerikalı Japonların Batı kıyılarından iç bölgedeki tecrit kamplarına zorla gönderilmesidir. Batı kıyısı yalnızca Japon saldırıları açısından değil, casusların düşman için bilgi toplama ihtimali açısından da hassas bölge olarak addediliyordu. Tabii ki Amerikalı Japonlar, ilerlemekte olan Japon ordularıyla birleşmek üzere Amerikan savaş hatları arkasında ordu kurmamışlardı. Böyle bir ihtimalin korkusu bile ABD hükümetinin onları tecrit etmesine yol açmıştı.

Osmanlıların 1915'de yaptığı şey de farklı değildi. Ancak bu sefer Ermeniler gerçekten Osmanlı hattı arkasında terör uygulamış, gerçekten ilerleyen Rus ve Fransız ordularıyla işbirliği yapmış, Osmanlı İmparatorluğu'ndan koparmaya çalıştıkları topraklardaki Türkleri gerçekten etnik temizliğe tabi tutmuştu.

Hikayenin acı tarafı, ondan sonra Ermenilerin Amerika'daki ve dünyadaki Hıristiyanları kandırmak için neler yaptığıdır. Ermeni liderler Hıristiyan dünyasına maaşlı ajan göndermişler ve yüzbinlerce Hıristiyan'ın korkunç Türk Müslümanlarca katledildiği hakkında gerçek dışı hikayeler anlatmışlardır. Bu sayıyı da git gide büyütüp 1,5 milyona çıkarmışlardır. Oysa Amerikalı tanıklar çatışma bölgesinden sağ salim ayrılan Ermenileri gözleriyle görmüşlerdir. Ermeniler II. Dünya Savaşı sırasında Nazilerin Yahudilere yaptıklarına dünyanın nasıl tepki verdiğini görmüş ve 43 yıldan sonra Türklerin korkunç bir "soykırım" uyguladığı çığlıklarını atmışlardır.

Osmanlı İmparatorluğu I. Dünya Savaşı'na girip kaybetmeseydi bugün Ermenistan diye bir devlet de olmayacaktı. Müttefiklerin savaşı kazanmasına hiçbir katkıda bulunmadıkları, hem de her yerde azınlıkta oldukları halde müttefiklerin Karadeniz'den Akdeniz'e kadar Osmanlı topraklarına el koyup kendilerine vermesini, silah, cephane ve askeri birlik temin etmesini istiyorlardı. Propaganda, ajitasyon ve terörle Türkleri karşılık vermeye provoke ediyorlar, böylece müttefiklerin müdahalesini sağlayacaklarını umuyorlardı. Ermenilerin yürüttükleri vahşeti ve Müslüman kurbanları Batı kaynakları kaale almıyordu. Ermeni para-militan serseriler (Daşnaklar ve Hunçaklar) sayısız Müslüman'ı katlettiler.

1918'de savaş bittikten sonra ufak bir diktatörler çetesi Rusya'da denize kapalı dağlık bir bölgenin hakimiyetini ele geçirdi ve kendilerine Ermenistan Cumhuriyeti adını verdi. Yeni devletin ilk yaptığı iş, toprak kapmak amacıyla komşu Gürcistan ve Azerbaycan'a sinsice saldırmak oldu. Savaş galibi müttefiklerden de ödülleri istiyorlardı: Osmanlılardan tazminat ve toprak. İkisi de verilmedi. Fransızlar ve İngilizler Ocak 1919'da başlayan Paris Barış Konferansı'nda kendilerine bir sandalye bile vermediler. Ermeni iddialarına kanmamışlardı.

Bu arada Ermeniler aynı zamanda Ruslarla gizli pazarlıklar yürütüyordu. Neticede tek bir kurşun sıkmadan Sovyetler Birliği'nin bir parçası haline geldiler. 1988'de bağımsızlıklarına kavuşmalarına rağmen Ruslarla yakın ilişkilerini sürdürmektedirler. Kendi istekleriyle verdikleri askeri üslerde Rus birlikleri, MIG jetleri ve SAM füzeleri konuşlanmış durumdadır. Amerikan hükümetinden ve tüm dünya Hıristiyanlarından iane toplamaya da hiç ara vermemişlerdir.

Amerika'daki Ermeni Meclisi son on yılda 1,5 milyar \$ toplamayı başardığı gibi, Türkiye veya Yakın Doğu'daki diğer Müslüman uluslarla ilgili herşeye karşı yoğun muhalefet kampanyası yürütmektedir. Ermeni teröristler Amerika'da ve dünyada yarattıkları çeşitli terör olaylarında 71 kişiyi öldürüp 387 kişiyi yaralamışlardır.

Amerika'nın ve tüm dünya Hıristiyanlarının gerçekleri görme zamanı çoktan gelmiştir.

ERMENİSTAN

Terörist Bir "Hıristiyan" Devletin Sırları

Osmanlı İmparatorluğu 1298'de kurulmuş ve kurulduğundan itibaren Hıristiyanlığa ve diğer dinlere hoşgörülü bir tutum izlemiştir. İlk zamanlarda Hıristiyan köylüler, kendilerini Hıristiyan feodal beylerin mezaliminden kurtardığı için Osmanlı fetihlerini sevinçle karşılıyorlardı. Osmanlılar, onların hayatlarına kanun ve düzen getiriyor, aynı zamanda din özgürlüğü tanıyordu.

Osmanlılar Hıristiyan Konstantinopol'ü 1453'de fethettiler. O günden sonra bu muhteşem şehir İstanbul oldu. Osmanlı sultanı Ortodoks Hıristiyanlarını zaten daha önce tanımıştı. 1461'de Bursa Ermeni Piskoposu Hovahim Ovaksim'i Osmanlı İmparatorluğu'ndaki tüm Ermenilerin patriği ilan etti. 70 binden fazla Ermeni'yi Kırım'dan kurtardı. Bu Hıristiyanlar, Hıristiyan Bizans devleti tarafından Kırım'a sürülmüştü.

Bunu izleyen 300 yıl boyunca Müslümanlarla Ermeniler arasında dostluk hüküm sürdü. O zaman, Hıristiyan toplulukları arasına Avrupalı kışkırtıcılar henüz girmemişti.

Ermeniler Osmanlı İmparatorluğu içinde güven kazandılar ve Sultan'ın sadık tebaası olarak tanındılar.

1536'da Osmanlı Hükümeti Fransa ile bir anlaşma yaparak Fransızlara tüm Osmanlı İmparatorluğu'nda ticaret serbestisi tanıdı. Kutsal yerlerin muhafızlığı imtiyazı da verildiğinden, Fransa Osmanlı İmparatorluğu'ndaki bütün Katoliklerin hamisi sıfatı kazanmış oldu.

Osmanlı İmparatorluğu gerileme dönemine girince Rusya, Avusturya, İtalya ve diğerleri Osmanlı topraklarını almaya başladılar. Savaşlar savaşıldı, anlaşmalar imzalandı. 1774'de Osmanlılarla Ruslar arasında imzalanan anlaşma ile, Ruslara Osmanlı İmparatorluğu içinde yaşayan Hıristiyanlar adına müdahale etme imtiyazı tanındı. Bu imtiyaz, Osmanlı'nın iç işlerine Avrupa müdahalesinin kapılarını açmıştı. Osmanlı İmparatorluğu içinde yaşayan Hıristiyanların Batı dünyasıyla dostluk kurmasının başlangıcı oldu. Osmanlı imparatorluğu içinde yaşayan azınlık gruplarında milliyetçi hareketlerin doğmasına yol açtı.

Osmanlı İmparatorluğu'nun gerileme dönemine girmesiyle Ermeni liderler Osmanlı Sultanlarının o güne kadar kendileri için yaptığı bütün iyilikleri unuttular. Bu nankör Ermeniler, Avrupalı güçlerin koruması altında bedavadan Osmanlı topraklarını ele geçirmek için Avrupalılarla dalaverelere başladılar. Aynı liderler bir taraftan da sultanlara sadıkmış gibi rol yapıyorlardı.

"Müslümanlara karşı Hıristiyan" kartını ilk oynayan Ruslar oldu. Çar deli Petro (1689-1725) Ermeni sadakatsizliğini kullanarak Kafkaslara saldırdı. Ermeni ihaneti Çariçe Katerina döneminde (1762-1796) de devam etti. Ruslar 1796'da Derkend'i kuşatınca

Ermenilerin şehirdeki su kaynakları hakkında bilgi iletmesi, savaşı Rusların kazanmasını sağladı. Ermeni başpiskoposu Argutinokii Dolgurukou 1790'da verdiği demeçte "Rusların Ermenileri Osmanlı hükümranlığından kurtaracağına inanıyorum" dedi. Ermeni Kilisesi'nin 1800'lerden bugüne, Rusları desteklemesinin, onlarla işbirliği yapmasının sayısız örneği vardır. 1808'de Çar I. Alexander Ermeni Kilisesi Katolikosu Daniel'e, Ruslar lehine casusluk yaptığı için madalya verdi.

Rusya Osmanlı İmparatorluğu'nu devirmek ve sıcak limanlara kavuşmak için Ermeni desteğine ihtiyaç duyuyordu. Bu yüzden onlara Karadeniz'den Akdeniz'e kadar Doğu Anadolu'da "Büyük Ermenistan" vaad etti. Oysa Ermeni halkı tarihinin hiç bir döneminde buralara sahip olmamıştı. Aslında gerçekten bağımsız bir Ermenistan da hiç olmamıştı. 3000 yıl kadar önce, fazla ömürlü olmayan minik bir krallık yaşamıştı sadece.

1800'lerin ortalarında Rusların birkaç Ermeni'nin zihninde yarattığı "Büyük Ermenistan Hayali" bugüne kadar devam etmiştir. Rusların hiçbir zaman yerine getirmeyi düşünmediği bu vaadi alıp işlemişler ve bu toprakların "tarihi vatan" olduğunu ileri sürmüşlerdir. Hiçbir şey gerçeklerden bu kadar uzak olamaz.

1850'lerden itibaren Anadolu'da yeni sesler duyulmaya başlandı: Avrupalı ve Amerikalı misyonerler. Bu Hıristiyan misyonerler Osmanlı hükümetinin başına çok işler açtı. Farklı ülkelerden gelen misyonerler birbirleriyle kavga halindeydiler. Fransa ve Avusturya Katolikleri koruyordu. Protestanları İngiltere ve Amerika besliyordu. Ruslar Ortodoks Kilisesini destekliyordu. Bu büyük güçlerin her biri yakında öleceğini düşündükleri "Avrupa'nın hasta adamı" (bu terimi ilk kullanan Çar I. Nikola'dır.) üzerinde kendi etkisini arttırmaya çalışıyordu. Kendi misyonerlerini korudukları iddiasıyla aslında kendi milli çıkarlarına hizmet ediyorlardı.

Ruslar, Akdeniz'in sıcak sularına ulaşarak İngiltere'nin Hindistan yolunu kesmek için Ortodoks Ermenileri kullanıyordu. İngilizler, Rusya ve Fransa'yı durdurarak Hindistan'a olan göbek bağına korumak için Protestan Ermenileri kullanmaya çalışıyordu. Fransa, Yakın Doğu'daki çıkarları için Katolik Ermenilerden yararlanıyordu. Yalnızca Amerikalıların kesin bir milli amacı yoktu.

Bütün güçler, Osmanlı hükümetinin iç işlerine karışmak için Hıristiyanlığı kullanıyordu. Gerçekte ise herbirisi Osmanlı topraklarından bir parça kapmaya çalışıyordu. Başka bir deyişle Avrupa devletleri, akbabalar gibi saldırıp ölü Osmanlı kemiklerini toplamaya hazırlanıyorlardı.

1877-1878 Osmanlı-Rus savaşından hemen önce Ermeni Patriği Varyabotyan İstanbul'da İngiliz elçisiyle yaptığı görüşmede, Balkanlardakilere verilen hakların aynısını istedi. Ermenilerin çok tahrik olduğunu, gerekirse isyan çıkarabileceklerini, bunun hiç de zor olmadığını belirtti.

1882 Ocak ayında İngiliz Konsolosu Binbaşı William Everett, İstanbul'daki İngiliz elçisi Lord Dufferin'e gizli bir rapor sundu. Raporunda, Rusların desteğiyle Ermeni ayaklanma

hareketinin git gide güçlendiği, Rus ajanların Ermenileri kışkırttığı, amaçlarının Osmanlı topraklarını ele geçirmek olduğu bildiriliyordu. Raporun ekinde, Erzurum'daki Ermeniler arasında dolaştırılan bir belge yer alıyordu. Bu belge, gizli bir orduya katılmak için başvuru formuydu. Katılan her Ermeni, özgürlük için savaşımaya yemin ediyordu.

1887'de Avetis Nazarbekyan Cenevre'de Hunçak (Çan) adını verdiği bir politik hareket başlattı. Bu "cinayet şebekesi" denilebilecek örgüt Marksist-Sosyalist ilkelere dayanıyordu. Türk Ermenilerin kaderi bu Rus Ermenisi anarşistlerin eline geçti. Ermeni tarihinde bu bir dönüm noktasıydı.

Nazarbekyan en pervasız, en militan Ermeni elebaşlardan biri oldu. Amacı, Müslümanları Ermeni teröristlerin şiddetine maruz bırakmak, Müslümanlar kendilerine cevap verince de "*barbar Müslüman Türkler masum Hıristiyanlar Ermenileri katlediyor*" diye yaygara koparmak, böylece Avrupa devletlerini Ermeni devleti kurmaya ikna etmekte.

Hunçak liderler sadık adamlarına "*her yerde, her durumda bulduğunuz her Türkü vurun*" emrini veriyordu. Bu teröristler Müslüman Türkleri soğukkanlılıkla öldürdükleri gibi, kendilerine yardım etmeyi reddeden Ermenileri de öldürüyorlardı.

Hunçakların parti programına bir bakın:

1. Mevcut düzen ihtilalle yıkılıp yeni bir düzen kurulacaktır.
2. Partinin ilk hedefi Türk Ermenistanı'na siyasi ve ulusal bağımsızlık kazandırmaktır. (Oysa nüfusun sadece üçte birini teşkil ediyorlardı.)
3. Bu hedefe ulaşmak için başvurulacak araçlar propaganda, provokasyon, terör, örgütlenme ile köy ve işçi hareketidir. Terör yalnız Osmanlı hükümetine karşı değil, tehlikeli addedilen Türklere ve Ermenilere karşı da kullanılacaktır.
4. İhtilali gerçekleştirmek için en uygun zaman, Türklerin savaşta olduğu zamandır.
5. Türk Ermenistanı bağımsızlığa kavuşturulduktan sonra ihtilal Rusya ve İran'a da yayılacak ve Federatif Ermenistan kurulacaktır.

Bunlara bir de 1890'da, Rus üniversitelerinde eğitim görmüş üç kişinin kurduğu Devrimci Ermeni Federasyonu (Daşnaksutyanyan) ilave oldu.

Daşnakların da parti programı Hunçak'larinkine benziyordu:

1. Vuruşan çeteler örgütlemek,
2. Söz veya eylemle halkı ihtilale teşvik etmek,
3. Halkı silahlandırmak,
4. Hükümet yetkililerini, gammazları, hainleri vurmak ve terörize etmek,
5. Kamu kurumlarını yağmalamak, yıkmak.

Devrimci Ermeni Federasyonu kurulduğu ilk gün bir terör örgütü olarak kurulmuştu. Ermenistan'ı I. Dünya Savaşı'ndan sonra hakimiyetine alan bu örgüt olacaktı. Yine bu örgüt günümüze kadar devlet destekli terörünü sürdürmüştür.

Bu dönem, bağımsız devlete ulaşmak için Ermeni terörünün bir araç olarak kullanıldığı dönemdir. Bu dönem aynı zamanda propaganda, yalan ve aldatmacanın önde gelen silah olarak kullanıldığı dönemdir. Korkunç Müslüman Türklerin kendilerini yıldırıldığı ve katlettiğine, Hıristiyan Batıyı ikna etmeye çalışıyorlardı. Oysa Diyarbakır'daki İngiliz viskonsülü Tomas Boyacıyan bile Osmanlı hükümetinin Ermenilerin katli için emir verdiği yolundaki ithamlara *"böyle bir emir verilmediğini kesinlikle söyleyebilirim"* diyor ve ilave ediyordu *"aksine, Ermeniler kendi aralarındaki sorunlar yüzünden birbirlerini öldürüp suçu Müslümanların üstüne atıyorlar."*

Ermeniler, yabancı bir devletin Osmanlı İmparatorluğu'na girip istedikleri toprakları silah zoruyla alması, sonra da 6 vilayeti Ermenilere vermesi için ellerinden geleni yapıyorlardı. Ermeniler bu vilayetlerin kendi "ata yadigarı" vatanları olduğunu iddia ediyorlardı. Oysa Ermenilerin yutturmaya çalıştıkları bu palavranın önemli bir açmazı vardı: bu vilayetlerin hepsinde Ermeniler nüfusun küçük bir azınlığını oluşturuyorlardı. 1892'de İngiliz Dışişleri Bakanlığının Coğrafya bölümünde vilayetlerin nüfus dökümü şöyle verilmişti.

İl	Müslüman	Yunanlı	Ermeni	Diğer	Toplam
Erzurum	500.782	3.725	135.087	22	639.616
Sivas	839.514	76.068	170.433		1.086.015
Diyarbakır	337.644	9.440	79.189	45.233	471.506
Harput	504.946	650	69.718		575.314
Van	247.000		79.998	103.002	430.000
Bitlis	257.862	210	131.390	9.162	398.624
Toplam	2.687.748	90.093	665.815	157.419	3.601.075

Daşnak terör örgütü bu vilayetlerde ihtilal hazırlığına başladı. Silah toplama ve terör kampanyası merkezi Rus Ermenistan'ıydı. Kendilerine ermeni Kilisesi de çok yardım ediyordu. Kilise yetkilileri Osmanlı ve Rus topraklarında rahatça dolaşip gerekli iletişimi sağlıyorlardı. Kiliseler cephanelik ve terörist barınağı işlevi görüyordu.

Ancak bazı yabancılar olayların ardındaki gerçeği görüyorlar, raporlarında bildiriyorlardı (Kitapta bunların pek çok örneği var. Bu özetle, yalnızca bazıları yer alacaktır.).

1895'de İngiliz parlamento üyesi Sir Ellis Bartlett terör kampanyasına ilişkin bir broşür yayınladı. *"Türk-Ermeni olayları hakkında ortalıkta dolaşan söylentilerin çoğu, en hayali, en kötü ruhlular tarafından üretilmekte ve yayılmaktadır. Kışkırtıcıların amacı Ermenilerin çilesini durdurmak değil, İngiltere'de Türkiye'ye*

ve Türklere karşı duyguları harekete geçirmektir. Osmanlı sultanının Hıristiyan tebaaya hiçbir özgürlük tanımadığı yolundaki Ermeni iddiaları külliye yalandır. Dörtüzyıldır hiçbir hükümet Osmanlı İmparatorluğu kadar hoşgörü göstermemiş, din özgürlüğü tanımamıştır. Her tür din -Yunan, Musevi, Nestoriyen, Katolik ve diğerleri- mükemmel bir ibadet ve öğreti özgürlüğüne sahiptir. Türkler geçmişte daha az cömert olsalardı, bugünkü sorunların çoğunu yaşamayacaklardı. Aynı dinden olmayanlar Fransa, Almanya, hatta İngiltere’de yakılırken Osmanlı hükümeti tebaasına tam bir din özgürlüğü tanımıştı. Ne yazık ki Ermeni kaynakları tarafından uydurulan bu dev aldatmacaya İngiliz basını da alet olmuştur.”

İngiliz viskonsülü Yüzbaşı Dickson, Büyükelçi Lowther’e yazdığı 30 Eylül 1908 tarihli raporda şöyle diyordu:

"Uyruk altındaki Ermeni sevimsiz, zalim, dalkavuk, ilkesiz, yalancı ve hırsızdır; özgürlüğü verilince bu kötü özelliklerinin hiçbirini kaybetmediği gibi, ilaveten küstah, baskıcı ve despot olur. Bir çeşit sinsi hırsız kurnazlığına sahip olduğundan, cahillerin arasında zeki yerine geçer.”

20. yüzyılın başında Ermeni teröristler, denizden denize bir devlet yaratacaklarsa, dışarıdaki Hıristiyan ülkelerin yardımına ihtiyaçları olduğunu fark ettiler. Bunun üzerine Daşnaklar o sırada 50 yıllık olan "ata yadigarı" vatanlarına destek bulmak için adamlarını tüm dünyadaki Hıristiyan ülkelere gönderdiler. Daşnaklar, yabancı ülkelerdeki bu Ermenilere "Ermeni Kolonileri" adını verdiler. Bu koloniler ve onların etkiledikleri ermenofiller, hükümetleri 50 yıllık "eski" vatanlarını aktif biçimde desteklesin diye yoğun lobi kampanyaları başlattılar. Bu dönem Ermenilerin asılsız "Hıristiyanlığa karşı Müslümanlık" kartını oynamalarının yoğunlaştığı dönemdir. Bu güçlü siyasi lobi bugün de devam etmekte, koloni mensupları gerektiğinde kendi çıkarlarını uyruğu olduğu ülkenin çıkarlarından üstün tutmaktadır.

Adana’daki Ermeni isyanında Adana patriğinin ve Kozan kilisesinin büyük rolü vardır. Bu kilise isyanı planlayan ve yürüten teröristlerin karargahıydı. Piskopos "*cinayete karşılık cinayet; silahlan, her Ermeni için bir Türk öldür*" vaazı veriyordu.

1914’de I. Dünya Savaşı yaklaşırken Ermeni militanlar Osmanlı İmparatorluğu’nun savaşa gireceği umuduyla hazırlıklarını arttırdılar. Katolikos Kevork V, "Ermeni Meselesi" adını verdiği konuyu çözümlmek için bir plan ortaya koydu. Bu dini lider, Müslümanlar büyük çoğunluğu oluşturmasına rağmen Anadolu’nun "Ermeni Vilayetleri"nin tek bir otonom eyalet haline getirilip başına da Ruslar tarafından atanan Hıristiyan bir vali getirilmesini önerdi. Ruslar bu planı kabul ederse Katolikos Ruslara Osmanlıyla savaşlarında bütün Ermenilerin destek vereceğini vaad etti.

Kuşkusuz Rusların Ermenilere göz diktikleri Osmanlı topraklarını bedavadan vermeye asla niyeti yoktu. Ancak Daşnaklar Rusya ile pazarlıklarını sürdürdüler. İngiliz diplomatı R. McDowell bir raporunda Rusların Türkiye’de casusluk yapmak ve kargaşa yaratmak için Daşnak derneğini epeyce kullandığını bildiriyordu.

Ermeniler bir taraftan Türklerin dostu, Osmanlı hükümetinin sadık tebaası gibi görünürken, bir taraftan da Rusya'nın aktif yardımıyla Van, Bitlis, Erzurum, Karahisar, Sivas, Kayseri ve Diyarbakır'da örgütlendiler. Buralara silah sokup kiliselerinde ve okullarında sakladılar. Ondan sonra da, çoğu Osmanlı ordusu kaçağı olan bu serseriler Müslüman köylülere saldırıp katletmeye başladılar.

Ermenilerin Doğu Anadolu'da gittikçe artan vur-kaç saldırıları üzerine, Osmanlı Ordusu komutanlığı Ermenilerin örgütlü bir isyan planladığını fark etti. Osmanlı subayları bu kanaatlerinde haklıydılar.

2 Kasım 1914'de Ruslar Osmanlı sınır bölgelerini işgal etti. 1915 Şubat'ında Ermeni Daşnak terörist örgütü 30 üyeden oluşan bir savaş komutanlığı kurdu. Bu terörist savaş komutanlığının başında Karahisar piskoposu bulunuyordu. 20 Şubat'ta Osmanlı birliği papazların teröristleri saklayıp koruduğu Arak manastırında saldırıya uğradı. 13 Nisan'da bir Ermeni çetesi Van'ı ele geçirip hemen hemen tüm Müslüman halkı katletti.

Osmanlı hükümeti Ermeni Kilisesi'nden vur-kaç saldırılarının durdurulmasını talep etti. Hükümet, Ermeni patriğiyle yaptığı toplantıda, ordunun ilerlemekte olan Ruslarla savaşını engelleyen terörist saldırıları durdurmadıkları takdirde ciddi önlem alacağını ve Ermenileri ordunun arkasından çekeceğini bildirdi. Ermeni patriği ve Ermeni elebaşları bunu zaaf işareti olarak gördüler ve Osmanlı hatları arkasından hücumlarını arttırdılar. Gerilla tarzı vur-kaç saldırıları orduya ve yerli halka çok zarar veriyordu.

12 Mayıs 1915'de İngiltere'nin Kahire komiseri Sir Henry McMahon Londra'ya gönderdiği gizli mesajda Ermenilerin Türk ordusu için büyük çaplı sorun yarattığını bildiriyordu.

24 Nisan 1915'de Osmanlı hükümeti Ermenileri bütün stratejik bölgelerden çıkarma kararı aldı. Bu karara Ermeni isyanları ve gerilla hareketleri sebep olmuştu. 26 Mayıs 1915'de Osmanlı hükümeti, İçişleri Bakanlığına Doğu Anadolu'daki vilayetlerden Ermenileri boşaltma emri verdi. Yeni isyanlar ve gerilla hareketleri örgütleyemeyecek kadar uzağa gönderileceklerdi.

Şu tarihi gerçeğe bakın: Bu kararın İstanbul'da alınmasından tam üç gün önce, yani 21 Nisan 1915'de Echmiadzin Katolikosu Ruslara, Osmanlı hükümetinin Ermenileri katlettiğini söyledi. Hükümet henüz tehciri başlatmadan, daha tek bir Ermeni çantasını hazırlayıp evden ayrılmamışken nasıl katliam olabilirdi ki?

Katliam iddialarının esas kaynağı olan Echmiadzin Kilisesi, Ermenilerce 303 yılında yapıldığı ve bu yüzden kendilerinin dünyanın en eski Hristiyanları olduğu iddia ediliyordu.

Ruslar Londra, Roma ve Washington'daki büyükelçilerine Echmiadzin Katolikosunun "Ermeni protestosunu" destekleme talimatı verdi. Rusların amacı bu ülkelerdeki

kamuoyunu etkilemek ve böylece Almanya ve Osmanlı İmparatorluğu'na karşı savaşa girmelerini sağlamaktı.

23 Mayıs 1915'de Osmanlı hükümeti 4. Ordu komutanlığına ilk tehcir emrini verdi. Emir şöyleydi: "*Devletin güvenliğini ve mevcudiyetini korumak için, yürütmekte olduğumuz savaş üzerinde kötü etkisi olan bu zararlı faaliyeti müessir ameliyelerle yıkmak ve yok etmek şart olmuştur.*" Bu emrin soykırımı içermesini bırakın, aksine emrin son paragrafında Osmanlı Dahiliye Nazırı katliama yol açabilecek hareketlerde bulunulmamasını özellikle uyarıyordu.

Dahiliye nezaretindeki 7 Aralık 1916 tarihli bir belgede 702.900 Ermeni'nin tehcire tabi tutulduğu, bu iş için 1915'te 25 milyon kuruş, Ekim 1916 sonuna kadar 86 milyon kuruş harcadığı ve yıl sonuna kadar da 150 milyon kuruş daha harcanacağı yazılmıştır.

Türkler Ermenileri katletmek isteselerdi bu işi yapıp bitirir, tehcire 261 milyon kuruş harcamazdı. Osmanlı hükümeti mali açıdan zaten berbat haldeydi; sokağa atacak parası yoktu. Bir servet harcayarak Ermenileri yerlerinden kaldırmak, sonra da öldürmek olacak iş mi?

24 Mayıs 1915'de müttefikler Rusya'nın isteğine uyarak Osmanlı hükümetini "Ermeni katliam"ından sorumlu tutacaklarını söylediler.

Osmanlı Bakanlar Kurulu Ermenilerin Doğu Anadolu'daki Osmanlı savaş hattının arkasından uzaklaştırılmasını ta 30 Mayıs'ta onayladı; yani Rusya, İngiltere ve Fransa'dan oluşan müttefiklerin daha henüz başlamamış tehcirde gerçekleşen "Ermeni katliamları"ndan Osmanlıları sorumlu tutacağını bildirmesinden tam 6 gün sonra.

9 Aralık 1915'de Patrik, Hindistan'da tutulan 250 Ermeni savaş esirinin Kıbrıs'ta eğitilip Fransız yabancılar lejyonuna katılmasını teklif etti. Patriğin oluşturduğu bu Ermeni Legion d'Orient, Doğu Anadolu'da yaşayan masum Müslümanlar için "kutsal terör" oldu. Dünyanın hiçbir yerinde hiçbir bölük savaş sırasında ve sonrasında sivillere karşı bu Ermeniler kadar vahşi ve boğaz kesici olmamıştır. Nereye gitseler sivil halkı terörize ediyorlar, Müslümanları katlediyor, ırzına geçiyor ve soyuyorlardı. Bunların yaptıklarını Amerikalı ve İngiliz yetkililer bile raporlarında belirtiyorlardı.

1917'de Bolşevik İhtilali başladıktan sonra Osmanlılarla savaşmakta olan Rus birlikleri çabucak cepheyi terk edip evlerine döndüler. Rusların boşattığı Türk topraklarını Ermeniler işgal etti.

İngiliz ordusundan Binbaşı E.W.C. Noel, Ermenilerin eline geçmesinden birkaç ay sonra bu toprakları teftiş etti. Şahit olduklarını resmi bir dosya halinde İngiliz hükümetine rapor etti:

"Rus ordusu ve onlara eşlik eden Hıristiyan intikam ordusunun işgal ve harap ettiği bölgelerde 1916 baharı ve yazında 3 ay dolaştıktan sonra hiç tereddüt etmeden söylüyorum ki en az Türklerin aleyhine sunulan kadar Türklerin de düşmanlarına karşı davası var. Yerel halkın ve tanıkların hemen hepsinin ifadesine göre, Ermenilerin tahrik ve yönlendirmesiyle hareket eden Ruslar ellerine düşen sivil halkı hiç ayırım yapmadan kesip biçmiş, katletmiş.

Rowanduz ve Nell yörelerinde gezen bir seyyah, Hıristiyanların Müslümanlara karşı işlediği korkunç suçların yaygın ve toplu delillerini görecektir."

Ermeniler Müslümanları bu topraklardan atmak için çabucak cinayet, yıkım ve tecavüz kampanyasına giriştiler. Böylelikle bu topraklarda Müslüman kalmayacağından, Ermeni devleti kurabileceklerine inanıyorlardı. Terör kampanyasının sebebi buydu ve bu politika bugün Azerbaycan'da da aynen sürdürülmektedir. Milliyetçi hareketin başlamasından bu yana terör ve şiddet Ermenilerin resmi politikası olmuştur.

Ermeni Rus bir yazar ise bu günlerden söz ederken, *"Ermeni liderlerin terör kampanyası düzenlemekteki amacı devlet kurmak değil, bölgede yaşayan Müslümanları yok etmek, Müslümanların mallarını çalıp yağmalamaktır"* demektedir.

21 Şubat 1918 tarihli bir İngiliz raporundan: *"Ermenilerin katliam yaptığından hiç kuşku yok. Bu konuya ne kadar az dikkat çekilirse o kadar iyi olur."*

Batı dünyasında birçok bilimadamı ve yazar mutabıktır ki aldatmak ve yanlış bir resim çizmek amacıyla gerçeklerin tarih sayfalarında bu denli saptırıldığı nadir görülmüştür. Ermeniler İsa uğruna şehit olduklarına Hıristiyan dünyasını inandırmak için tekrar tekrar masallar uydurmuşlardır. Bunu yaparken de Hıristiyanların, Hıristiyan olmayan herkese karşı duydukları önyargı, korku ve nefretten yararlanmışlardır.

İstanbul'daki misyoner okulu Robert Kolej'in ilk müdürü Peder Cyrus Hamlin 1870'lerde Londra'da bir propaganda bürosu kurulduğunu, bunun da tek amacının Türkleri ve Müslümanları kötü gösterecek haberler yaymak olduğunu söylüyor ve şunları ilave ediyordu:

"Türlere karşı yapılan tek taraflı ve gerçek dışı bilgi saldırısı hangi halka karşı yapılırsa yapılsın, uzun süre cevapsız kaldığı takdirde düşmanlık ve nefret doğuracaktır. Bunu da ortadan kaldırmak kolay olmayacaktır. Ne zaman elime batıdan haberler veren bir gazete alsam dua ediyorum, 'Tanrım, ne olur bunlara inanmama izin verme' "

Eskiden beri Hıristiyanlar insanları din ve ırkına göre yargılamışlardır. Gençken okuduğumuz, Hıristiyanlığı Müslümanlardan kurtarmak için kutsal topraklara giden beyaz atlı "Hıristiyan" şövalyeler, Müslümanlardan çok daha fazla insan öldürmüşler, şiddet uygulamışlardır. Hıristiyanlığın gerçek hikayesi hiç güzel değildir.

1800'lerde Kafkaslarda ve Balkanlarda yaşayan halkın çoğu Müslüman'dı. 1923'e gelindiğinde bu durum değişmiş, Müslümanların çoğu yok olmuştu. 1820 ile 1923 arasında evlerinden ve topraklarından çıkartılan Müslümanlardan 5.5 milyondan fazlası savaşlardan, açlıktan veya hastalıktan ölmüştür.

Bu bölgelerde yaşanan Hıristiyan trajedisi ve ölümleri Hıristiyan dünyasında bolca anlatılmıştır. Ancak Müslümanların çilesi pek az kayda geçmiştir.

Balkan, Anadolu ve Kafkas bölgelerinin haritasına yakından bakıldığında bugün oralardaki devletlerin nüfuslarının oldukça homojen olduğu görülür. Bu devletler yakın tarihte savaşlarla ve ihtilallerle yaratıldı. Bunların hepsi bir zamanlar Osmanlı topraklarıydı. Bu nüfusların din ve ırk homojenliği etnik temizlikle sağlandı. Bir başka deyişle bu devletler Müslümanların çilesinden yaratıldı.

Osmanlı İmparatorluğu muazzamdı. Makedonya ve Arnavutluk'tan Avrupa ve Asya Türkiye'sine, oradan da Orta Doğu ve Kuzey Afrika'ya yayılıyordu. Osmanlı hükümeti 22 ayrı ulusa egemendi. Bu ulusların hiçbiri bugünkü Türkiye'ye karşı Ermenilerin taşıdığı kadar nefret, öfke ve intikam duyguları taşımamaktadır.

Milliyetçilik Osmanlı İmparatorluğu'na 19. yüzyılda Batı Avrupa'dan geldi. Birçok Hıristiyan ekonomik durumunu düzeltmişti, şimdi de politik güç istiyorlardı. Bu da İmparatorluk sınırları içinde mümkün değildi.

Milliyetçilik hareketinde kiliseler büyük rol oynadı. Zira bazı ders kitaplarının ve lobi gruplarının iddiasının aksine, Osmanlı hükümeti imparatorluk içindeki bütün dinlere özgürlük, dini gruplara özerklik tanımış, kimseyi Müslüman olmaya zorlamamıştı. Kendilerine "Hıristiyan" diyen kişiler bu özgürlüğü kullanarak yandaşları arasına anti-Osmanlı milliyetçi duygu ve tutumu yaydılar. Sadece farklı şekilde inandıkları için Osmanlı Müslümanlarının tanrıya inanmadığını söylemek çok kolaydı.

Müslümanları toptan öldürmek ve yerlerinden-yurtlarından etmek suretiyle bölgede ilk ayaklanmayı başlatan Yunanlılar oldu. Bu diğerlerine de örnek oldu. Yunan başpiskoposu Germanos'un sözleri "*Hıristiyanlara barış, konsüllere saygı, Türklere ölüm*", ihtilal çığılığı oldu. Ayaklanma yayıldı ve git gide daha fazla Müslüman katledildi veya ölesiyeye işkence gördü. Bunlar arasında kadınlar ve çocuklar çoğunluktaydı. Bazı kasabalarda tüm Türk nüfus bir araya toplanıyor ve mezbahada koyun keser gibi kesiliyordu. Tripoli'de olanlara bir bakın:

"Sefil Türk halk üç gün boyunca vahşiler çetesinin şehvet ve zulmüne teslim oldu. Cinsiyet ve yaşa bakılmıyordu. Kadınlar ve çocuklar öldürülmeden önce işkenceden geçiriliyordu. Katliam öylesine korkunçtu ki gerilla lideri Koloktrones'in kendisi bile, kasabaya girdiğinde kale duvarlarından itibaren atının nallarının hiç yere değmediğini söylemişti. Zafer yolunda cesetler halı gibi serilmişti. İki günün sonunda geriye kalan berbat haldeki, her yaştan ama çoğunluğu kadın ve çocuk 2000 kadar Müslüman komşu dağdaki bir uçurumun kenarına götürülerek hayvan gibi kesildiler."

Yunanlılar Türkleri, geçmişin küllerinden bağımsız bir Yunanistan yaratamayışlarının müsebbibi olarak görüyorlardı. Gerçekte ise bütün Müslümanların soğukkanlılıkla katli, siyasi hareketin utanç verici bir şekilde "din" altında maskelenmesinden başka bir şey değildi. Osmanlılar düzeni tekrar ele geçinceye kadar 25.000'den fazla Türk öldürülmüştü.

Yöntem hep aynıydı: bölgeyi Türk Müslümanlardan temizleyip yeni bir milliyetçi Hıristiyan kimlik oluşturmak. Yunan din adamları ayaklanmanın ön cephesinde, piskoposlar ve papazlar başındaydı. Ayaklanmayı halkın kendisi başlatsaydı ihtilalle sonuçlanır mıydı, çok şüpheli. Yunan Ortodoks Kilisesi, Hıristiyan Bizans İmparatorluğu'nun yeniden doğumu için İstanbul'a kadar uzanan bir "Büyük Yunanistan" düşlüyordu.

Yunanlıları kendi isyanları, ayaklanmalarıyla Ermeniler, Bulgarlar ve Ruslar izledi. Osmanlı imparatorluğu çoktandır bir çöküş dönemi içindeydi; bu yüzden bu farklı halklar için başarı şansı vardı. Geriye dönüp bakıldığında görünen o ki, Osmanlılar imparatorluk içinde yaşayan halkların kimlik, din, dil ve adetlerini yüzyıllar boyunca korumalarına izin vermesiydi, 19. yüzyıl isyanları hiç olmayabilirdi. Dolayısıyla, Osmanlı İmparatorluğu kendi dini saygı ve hoşgörüsünün kurbanı oldu denebilir.

14. yüzyılda Rus İmparatorluğu batıya doğru yayılmaya başladı. Deli Petro (1689-1725) dönemine gelindiğinde Müslüman etkisi epeyce azalmıştı. Ruslar yayılırken Osmanlıların yaptığı hatayı yapmadılar. Fethettikleri topraklardaki halkın Hıristiyanlıktan farklı dinine hoşgörü göstermediler. Ruslar Müslümanlardan aldıkları toprakları temizleyip, başka yerlerden getirdikleri Ermenilere veriyorlardı. İşte, Ermenilerin daha sonra "tarihi vatanımız" iddiasının başlangıcı bu 18. yüzyıldır. Oysa Müslümanlar bu topraklarda çok daha uzun süre yaşamıştı.

Yerlerinden edilen ilk önemli Müslüman grup Kırım Tatarlarıydı. Bunu diğerleri izledi. Rusların Osmanlı Müslümanlarını yerlerinden etmesi, bugünkü problemlerin başlıca sebebidir.

Sıcak su limanları arayan Rusların Batıya doğru her ilerleyişinde Müslümanlar topraklarını terk etmeye zorlanıyorlar, direnirlerse katlediliyorlardı. 19. yüzyıl Müslümanlar için bir terör dönemiymiş; yüzyılın başında Balkanlarda, Kafkaslarda ve Anadolu'da yaşarlarken, nüfuslarının büyük bir bölümünü pogromlara (örgütlü katliam anlamına gelen İbranice bir terim), etnik temizliğe kurban verdikten sonra ellerinde kala kala Anadolu kaldı. Tüm Hıristiyan dünyasında Yunanlıların, Ermenilerin ve Bulgarların ölümlerinden söz edilir, Müslümanlarınki hiç anılmaz. Oysa onların çektikleri bütün Hıristiyan kayıplarının toplamından fazlaydı. Tanınmış tarihçi ve yazar Justin McCarthy durumu şu sözlerle değerlendiriyordu:

"19. yüzyılda ve 20. yüzyılın başında Doğu Anadolu ve Kafkas tarihi denen şeyin büyük kısmı gerçekte, bölgenin kontrolünü ele geçirmek isteyen etnik grupların propagandasıdır. Bu tür tarih yazarları kendi gruplarının kayıplarını"

iştahla abartırken, dūřman grupların da kayıp verdiğini görmezden geliyorlar. Bu yüzden muharebelere 'katliam', harplere 'soykırım' etiketi koyma eğilimi doğdu. Aksi, iki tarafın da vurduğunu, iki tarafın da öldüğünü itiraf etmek olurdu."

1827-1829 Osmanlı-Rus Savaşında Erivan bölgesinde büyük çaplı Müslüman-Hıristiyan değiş-tokuşu oldu. 1855-1856 ve 1877-1878 savaşlarına gelindiğinde o kadar çok sayıda Ermeni göç etmişti ki bugün Ermenistan denen bölgede Ermeniler ilk defa çoğunluğu oluşturmuştu. İşte Ermenilerin "eski" vatanları gide gide ancak 1850'lere gitmektedir.

1895 ve 1896 isyanları ne Ermeni köylerinin çok yoksul olmasından, ne de onlara Müslüman saldırılarından kaynaklanmıştı. Gerçekte bu köyler komşularına nazaran daha varlıklıydı. Olay, Ermeni komitacların ve kilisesinin Batılı güçler ve Rusya ile işbirliği içinde Osmanlı İmparatorluğu'nu çökertme gayretleriydi.

Ermeni isyancıları Mart 1915'e gelindiğinde iyice örgütlenmişler, Rus silahlarıyla donanmışlar ve Osmanlı İmparatorluğu'na saldırmaya hazır hale gelmişlerdi. Sinyal verilince Van'daki Ermeniler karakollara ve Müslüman evlere saldırmaya başladılar. Silahları şehre gizlice soktuklarından, saldırı tam bir sürprizdi. Van'da hızla ilerlediler, Müslüman bölgesini yaktılar, yakaladıkları her Müslüman'ı öldürdüler.

Bu saldırılar, Balkan Hıristiyanlarının uyguladıkları taktikle yürütölüyordu. İlk önce, karşı koyanları öldür, bütün camileri ve şehrin Müslüman bölgesini yakıp yık. Kaçabilenleri yollarda soy, katlet, ırzına geç. Hala kurtulan varsa açlık ve hastalıktan ölsün.

24 Mayıs 1915'de, savaş bölgesinde yaşayan Ermenilerin tehcirine başlanması emri çıktı.

Osmanlı hükümetinin fermanı okunduğunda hükümetin niyeti açıkça görülür: Ermenilerin barış içinde kaldırılıp başka yere yerleştirilmesi. Bugünkü Ermeniler, Ermenilerin katledilmesi için başka gizli emirler yayınladığını iddia ediyorlar. Bunun saçma bir iddia olduğunu, Ermenilerin dünya Hıristiyanlarından daha fazla para ve yardım koparmak amacıyla uydurulmuş bir palavradan başka bir şey olmadığını tarih kanıtlamaktadır.

Gerçekte temel sorun şuydu: Osmanlı hükümeti öylesine zayıf dūřmüřtü ki göç ettirecek gücü kalmamıştı. Ermenileri yola çıkarıp koruma görevi yerel yetkililere verilmişti. Onların ise yeterli adamı ve donanımı yoktu.

Bir taraftan Ermeni isyancılarla gerilla savaşının, diğer taraftan da Ruslarla askeri savaşın tam ortasında olan yerel yetkililerin muazzam boyutta bir hareketi nezaret etmesi bekleniyordu. Oysa yetkililerin emrinde az sayıda "normal polis"ten başka kimse yoktu.

Yetkililer bir tercih yapmak zorunda kaldılar: ya Ermenileri iyi korunan büyük gruplar halinde gönderecekler ve böylece şehirleri ve köyleri Ermeni gerillalara karşı korumasız bırakacaklardı, yahut ta geriye kalan sadık vatandaşlarını koruyacaklardı. Yetkililer sağduyuyla davrandılar. Ufacık polis gücünü tehcir edilen hain Ermenileri korumak için yanlarına vermeyi reddettiler ki daha sonra Ermeni gerilla çeteleri saldırdığında şehirleri ve köyleri savunmasız kalsın.

Ermenileri koruma sorumluluğu gerçekte Osmanlı hükümetinindi. Ancak Osmanlı hükümetinin de sorunu yerel yetkililerin aynıydı. Problemi kendi yaratan hain vatandaşlarını korumaya gönderemeyecek kadar az askeri vardı. Ermenilerin Osmanlı savaş cephesinin arkasından ikmal hatlarını çökerttiği kesindi. Osmanlı birliklerinin hain Ermenileri korumaya sevk edilmesi hiçbir şekilde mümkün değildi. Osmanlı hükümeti 100 yıllık Rus savaşlarındaki tecrübesiyle, savaşı kaybederlerse başlarına geleceği biliyordu. Müslümanlar tekrar ülkeden çıkmaya zorlanacak ve onları da Rus askerleri korumaya kalkmayacaktı.

Tehcir edilen sadakatsiz Ermenilerin güvenlik altında olmaması kötü olaylara yol açtı: tıpkı yıllardır Ruslar tarafından sürülen Müslümanların başına geldiği gibi. Yerel Osmanlı yetkililerin Ermenilerden çaldığına dair raporlar var. Birçok yerel Müslüman, eski hesapların acısını çıkarmak ve Ermenilerin geride bıraktıklarını satıp kar etmek için bunu fırsat bildi. Kısasa kısas, zira yıllardır Hıristiyanların da Müslümanlara yaptığı aynıydı.

Ermenilerin maruz kaldığı en büyük tehlike, kervanlara baskın yapan göçebe Kürt kabileleriydi. Giden her grupla birlikte gönderilen az sayıdaki yerel polis onları korumaya yetmiyordu. Kürtler genelde Ermenileri kitle halinde kesmediler ancak bazılarını öldürdüler, kadınları kaçırdılar, insanları soydular. Arkasından, açlık ve hastalık ölümleri getirdi.

Prof. McCarthy, savaştan sonra Osmanlı hükümeti İngiliz denetimine geçtiğinde açılan 1397 ceza davasını belgelemektedir. Bu davalar, Ermenilere karşı suç işlediği iddia edilen Türklere açılmıştı. Bunlardan dördü idam cezası aldı ve ceza infaz edildi.

Osmanlının bu adaletine mukabil, Ruslar veya Ermeniler kendi halklarını Müslümanlara karşı savaş suçu işlemekle itham etmemiş, dava etmemiş, mahkum etmemiştir. Bu dönemde Müslümanların kayıpları Ermenilerin dört katı olduğu halde hiçbir Rus veya Ermeni savunmasız Müslümanlara karşı işledikleri korkunç suçların cezasını görmemiştir.

Osmanlılar Ermenileri sürmekle askeri açıdan doğru bir karar vermiş oldular, zira Ermeniler gittikten sonra cephe arkasındaki Ermeni saldırıları hemen durdu. Osmanlılar yerel desteği ortadan kaldırınca gerillalar iş göremez oldular. Liderlerinin kendi hükümetlerine ihanet edip Ruslarla işbirliği yapma kararı dolayısıyla binlerce Ermeni vatandaşı yerlerinden yurtlarından edilmiş, korkunç bir bedel ödemiş oldu.

Osmanlı İmparatorluğu'nu Ruslar ve Ermenilerin istilasından kurtaran tek şey 1917 Rus İhtilali oldu. Yurtlarında ihtilal başlayınca Rus askerleri cepheyi terk edip evine döndü. Ruslar gidince onların yerini alan Ermeni gerillaları iyice azıttılar. McCarthy'nin sözleriyle:

"Kısa süreli Ermeni hakimiyetindeyken olanlar, hep aynıydı: silahsız Müslümanların kaçırılması ve öldürülmesi, Müslüman pazarların, mahallelerin, köylerin yakıp-yıkılması, ayırimsız yağma ve tecavüz"

Osmanlı askerlerinin ilk hücumunda Ermeniler hemen çekilmeye başladı. Zaten hep böyle yaparlardı; gerçek birliklerle karşılaşınca silahları atıp kaçarlardı.

Ermeniler kaçarlarken davalarını kaybettiklerini, Doğu Anadolu'yu artık ne kendilerinin, ne de Rusların işgal edemeyeceklerini anladılar. Bu yüzden, geriye bir şey bırakmamak için ellerinden ne melanet gelirse yaptılar. Örneğin:

"Erzincan tam bir trajedi sahnesiydi. Kuyular Müslümanların cesetleriyle doluydu. Kesik bedenler, kollar, bacaklar, kafalar her tarafa saçılmıştı. Askerler gömülmemiş 112, kuyularda-hendeklerde 606 ceset buldular. Tabii ki gerçek sayı bunun çok üstündeydi. Yol yaptırma bahanesiyle şehirden alınan 650 Müslüman'ın akıbeti hiç bilinmedi."

"Ermeni davasını ve bir Ermeni devleti kurulmasını gönülden destekleyen İngilizler bile Ermenileri Türklere yapılan katliam konusunda resmen uyardılar. Bu katliamlar devam edecek olursa dünyanın sempatisini kaybedeceklerini söylediler."

İngiliz Albay Rawlinson:

"İnsanlık adına, Müslüman halkın idaresi Ermenilerin eline bırakılmamalıdır. Disiplinsiz Ermeni birlikleri sürekli vahşet uyguluyor. Adalet varsa, biz ilerde bunlardan ahlaken sorumlu tutulacağız."

Amiral Mark Lambert Bristol 1919'dan 1927'ye kadar Amerikan donanmasının Türk suları komutanı ve ABD Yüksek Komiseri olarak Türkiye'de görev yaptı. Raporları kongre kütüphanesinin belgeler bölümünde saklanmaktadır. Amiral Bristol şahsi günlüğünde şöyle diyordu:

"General Dro ile görev yapan kendi subaylarım savunmasız köylerin bombardıman edilip işgal edildiğini, kaçamayan herkesin zalimce öldürüldüğünü, köyün talan edildiğini, hayvanlara el konduğunu, köyün de yakıldığını rapor ettiler. Bu eylem, Müslümanları yok etmek için düzenli ve sistematik şekilde uygulanıyordu."

Bu kitapta Richard Hovanissian'a ve onun yazdığı 4 ciltlik "Ermeni Cumhuriyeti" adlı tarih kitabına sıkça atıf yapılacaktır. Aslında bu kitabın adı "Terör Kampanyası – Ermeni Aldatmacası" olmalıydı.

Prof. Hovannisian Ermenilerin göz koyduğu bütün topraklardan Ermeni Türkiye'si, Ermeni Rusya'sı, Ermeni platosu şeklinde söz ediyor. Bu ifade, Hovannisian'ın kitabında geçen "üstü örtülü" iddialardan yalnızca biri. Bu "Ermeni toprakları" iddiası 1890'lardan beri Amerika'yı ve dünyayı aldatmak amacıyla kullanılmakta. Hıristiyanların iddiaları gerçeğe, doğruya veya çağdaş uygarlıkların tarihsel ilerleyişine dayanmıyor. 1910 tarihli Encyclopedia Britannica'ya göre Ermeniler talep ettikleri bölge nüfusunun yalnızca %15'ini oluşturuyorlardı.

Günümüz Türkiye'si tarihi topraklar üzerine kurulmuştur. 400.000 yıl öncesinde buralarda insanların yaşadığına dair kanıtlar mevcuttur. İncil'in "Küçük Asya" dediği bu topraklardan 29 büyük uygarlık geliş geçmiştir. Milattan önce 2000-600 yılları arasında hüküm süren Hititlerden sonra Anadolu'da büyük uygarlık izleri bırakanların bazıları şunlardır: Frigler, Urartular, Lidyalılar, Traklar, Galatlar, Persler, Yunanlılar, Romalılar, Britanyalılar, Suriyeliler, Komageneler, Pontuslar, Bizanslılar ve tabii ki Osmanlılar. Minicik Ermeni krallığı tarihte yalnızca çok kısa bir süre yaşayıp kaybolmuştur. Büyük uygarlıklardan biri olarak sınıflandırılması mümkün değildir.

Bu topraklara küçük bir eşkiya grubunun Ermeni Türkiye'si ve Ermeni platosu demesi gülünç değil mi? Bir taraftan terörist kampanya yürütüp bir taraftan da "soykırım sanayii" kurarak Hıristiyan dünyasını kandırıp soyma amacı güdüyor yalnızca.

Ermeni profesörün önyargılı, üstü kapaklı, tarihi gerçeklere aykırı ifadelerinden bir örnek de şu: Hovanisyan dört ciltlik kitabın tamamında İstanbul'dan Constantionple olarak söz ediyor.

İstanbul M.S. 330'da I. Konstantin'in zamanında, yani Roma İmparatorluğunun sonuna doğru yeniden kurulmuştu. Dentara Roma (İkinci Roma) veya Nea Roma (Yeni Roma) da deniyordu. Ancak bu dönemde Bizanslılar Konstantinopol adını kullanmıyordu. Büyüklüğü dolayısıyla sadece polis (şehir) diyorlardı. "Nereye gidiyorsun?" sorusunun cevabı "eist enpolin (istinopolin)" idi. İstanbul adının kökeni budur. Araştırmalar 11. yüzyıldan itibaren bu ismin kullanıldığını ve Türklerin şehri bu isimle tanıdığını göstermektedir.

İstanbul sözcüğü, Kolomb'un Amerika'yı keşfinden en az 50 yıl öncesinden beri kullanılmaktadır. İstanbul adını kullanmayı reddetmek ya cahilliktir yahut da küstahlık. Konstantinopol teriminin kullanılması, "Hıristiyan" anlamına gelen bir kod adıdır ve günümüz Türkiye'sinin halkı %98 Müslüman olduğundan bu büyük ulusa bile bile yapılan, hesaplı bir hakarettir. 548 yıl önceki adı kullanılan başka bir yer var mı dünyada?

Bu kitapta Hovanisyan'dan yapılan çok sayıdaki alıntıların sonuna yazarın ismi konmaktadır.

"Ermeni Cumhuriyeti" kitabı, kesin gerçeklere dayanmaktan uzaktır. Ermenileri hoşnut edecek bir tarih yaratmak amacıyla önyargılı görüşler, yarı doğrular, kasıtlı yanlışlıklarla dolu olup bazı gerçeklerden de hiç söz edilmemiştir. Bu tür "ısmarlama tarih" in gerçek bilim adamlığıyla veya Hıristiyanlıkla ilgisi yoktur.

Ermeni profesörün, "Müslüman Türklere" karşı "Hıristiyan Ermenilerin" hayatına daha fazla değer verdiği de açıkça görülmektedir. Ne yazık ki bu "benim" halkımın hayatı "senin" kilerden daha değerlidir tutumu tarih boyunca korkunç savaflara yol açmıştır. Ermeni Hıristiyanlığının utancı şudur ki hem Müslümanlar, hem de Hıristiyanlar aynı tanrıya tapmaktadırlar.

Profesör Hovanisyan bile kabul ediyor ki:

"Rus Ermenileri savaflın (I. Dünya Savaşı) çıkışını başlangıçta büyük coşkuyla karşıladılar. Kendilerine Türk Ermenilerini kurtarıp sınırsız ilerleme sözü veren Çar Nikola'ya bağlılık yemini ettiler. İyimserlikle dolu Rus Ermenileri çarın ordusuna 100.000 adam vermenin yanında Türk Ermenistanı'nın 'kurtuluşuna' yardımcı olmak üzere yedi adet gönüllü çete kurdular. Gönüllülerin partizan taktikleri ve engebeli arazi hakkındaki bilgileri Ruslar için çok yararlı oldu. Fakat Ermenilerin umutları 1916'da sönüverdi. Rus yetkilileri aniden gönüllü birliklerin lağvını, Ermeni sivil hareketin durdurulmasını emrettiler. Bu ani dönüş, Ermenileri yasa boğdu.

Daha sonra Sovyet hükümetinin yayınladığı Rus arşivlerine göre Çarlık stratejisi aslında mantıklıydı. 1916 ortalarına gelindiğinde Rusya, İngiltere ve Fransa, Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalama müzakerelerini tamamlamışlardı. Fransa Ermeni Platosu'nun batı ucunu, Kilikya (Adana ve çevresini içine alan bölge) ve Suriye sahilini; İngiltere Mezopotamya'nın çoğunu ve Suriye'nin iç kısmını Rusya ise Boğaziçi kıyılarını ve Türk Ermenistanı'nın büyük kısmını alıyordu.

Şimdi anlaşılmaktadır ki Rusya'nın savafl sonrası planlarında Türk Ermenistan'a özerklik verilmesi hiçbir şekilde yer almıyordu. Aksine, bölge, Romanof imparatorluğunun ayrılmaz bir parçası olarak birleştirilecek ve daha sonra Rus köylüleri ve Kazaklarla doldurulacaktı. 1916 yazında Rus orduları Ermeni platosunun çoğunun denetimini ele geçirmiş olduğundan, artık Ermenilere iyi davranmaya ihtiyaç kalmamıştı." (Hovanisyan)

Rusların Osmanlı topraklarını kendi ulusal çıkarları için işgal ettiğini öğrenmek Ermenileri neden bu kadar şaşırtmıştı ki? Zamanın başlangıcından beri savafl hep bu amaçla yapılmıştır: başkasının toprağına sahip olmak; kazanılan toprakları başkasına vermek için değil. Ermeniler Çar'ın kocca ordusunu getirip Ermenilere toprak kazandırmak için Türklere savaflmasına sevinmişler, Çar'ın gelme sebebinin bu olmadığını öğrenince de hayal kırıklığına uğramışlardı. Şimdi de komünist Rus hükümetinin gelip, göz diktikleri Osmanlı topraklarını almalarına yardım edeceğini sanıyorlardı. Tabii ki hevesleri kursaklarında kaldı.

I. Dünya Savaşı'nın tozu yatışırken, küçücük bir Ermeni grubu Rusya'nın ufak bir dağlık bölgesini ele geçirip aslında diktatörlük olan bir "Cumhuriyet" kurdular.

"Kanunsuzluğun ve ıstırapın ortasında, hükümet kurma geleneğinden yoksun bir şekilde uğraş verdiler. Ülke Türk Ermenistanı'nı özgür kılmak için bir ihtilal grubu olarak yaratılmıştı; yasal iktidar organizmasına dönüştürme niyeti yoktu, o şekilde yapılandırılmamıştı. İdareye benzer tek şey, Erivan'da 1915 Van direniş kahramanı Aram Manukyan ve tanınmış partizan komutan Dro (Dresdomat Kanayan'ın kısaltılmışı) nun diktatörlüğüydü." (Hovanisyan)

"Tanınmış Partizan komutanı" dediği Dro, silahsız ve savunmasız köylere saldırma başarılarıyla tanınmıştı. Hem de gerçek askerle karşılaştığında bırakıp kaçan cinsten.

Yeni diktatörlük kurulduğu günden komşularıyla dalaşmaya başladı: Gürcistan ve Azerbaycan sınırları içinde bir milyon kadar Ermeni yaşadığını iddia ediyorlar ve bu toprakları istiyorlardı. Tıpkı şimdiki gibi.

Yeni hükümeti pek çok sorun bekliyordu: açlık, hastalık, kargaşa, anarşi, suç, yolsuzluk vs. İnsanlar güpe gündüz soyuluyor, öldürülüyor, hükümet kanun ve düzeni yerleştiremiyordu. *"Soğuktan ve açlıktan sağ kalanlar başta tifüs, bulaşıcı hastalıklardan kitleler halinde kırılıyordu. Her hafta sokaklardan yüzlerce ceset toplanıyor, toplu mezarlara gömülüyordu. O yıl yalnızca başkentte 10.000 kişi soğuk, açlık ve hastalıktan öldü." (Hovanisyan)*

Ermeni halkının gerçek soykırımı işte bu sefaletti: bütün bunları da başlarına açan kendi diktatör elebaşlarıydı. Osmanlı İmparatorluğu içinde isyan başlatmışlar, halkı bu korkunç hallere sürüklemişlerdi.

Ermenistan diktatörlüğü daha başlangıçta sağ kalmak için diğer ulusların yardımına ihtiyaçları olduğunu fark etti. Avrupa, Ukrayna ve Sovyet Rusya'ya Ermeni ajanları gönderildi. Hovanisyan'ın ifadesiyle, bu uluslar Ermenilere can sıkıcı dilenci muamelesi yapıyordu.

"1918'e gelindiğinde Ermeni diplomasisinin emeklerinin boşa çıktığı anlaşılmıştı. İronik bir çelişkiyle Ermenistan Osmanlı İmparatorluğu'na avuç açtı" (Hovanisyan)

Eğer Osmanlı İmparatorluğu gerçekten Ermenilerin iddia ettiği gibi 1915-1919 arasında soykırım uygulamış idiyse, yeni kurulan Ermenistan neden 1918, 1919 ve 1920'de yardım için Osmanlı İmparatorluğu'na başvuruyordu?

Ermenilerle Türkler arasındaki konferans başladığında *"Ermeniler, Ermenistan Cumhuriyeti'nin kurulmasını hoş gördüğü için Osmanlı İmparatorluğu'na teşekkür edecek kadar tevazu gösterdiler. Görüşmeler sırasında bir Türk sözcüsü Ermenilerin sorunlarının Kürtlerden, askeri yetkililerden ve yerel yetkililerden kaynaklandığını söyledi ancak Ermenileri de Osmanlı vatanına ihanetle suçladı." (Hovanisyan)*

Ermeniler bir taraftan İstanbul'da Osmanlı hükümetiyle görüşmeler yürütürken bir taraftan da güçlü Avrupa devletlerinden yardım sağlamaya çalışıyordu. *"Ermeni misyonu, haritalar, tablolar ve istatistik veriler göstererek Ermenistan'a bırakılan küçük kayalık arazide hiçbir ülkenin yaşamını sürdürmeyeceğini kanıtlamaya çalışıyordu."* (Hovanisyan) Tabii ki hemen söyleyelim, Avrupalıları etkilemek için kendi verilerini kendileri yaratmışlardı.

Bu sözde Ermenistan devleti yok olup tarihe karışmaktan tek bir şey sayesinde kurtuldu: *"Ermeni tarihinin o kritik anında Amerika Birleşik Devletleri imdada koştu, hayat verdi, umutları canlandırdı, yeni ufuklar açtı."* (Hovanisyan)

Amerikalılar Ermenistan'ın imdadına yetişmişti çünkü Ermenilerin maaşlı ajanları Amerika'ya gitmiş, Hıristiyanlığa karşı Müslümanlık kartını oynamışlar, sempati kazanmak için hayali katliam hikayeleri anlatmışlardı. Planları işe yaramıştı zira bu hikayelerdeki yalanları ortaya çıkaracak Müslümanlar yoktu karşılarında. Nihayetinde Hıristiyan Ermeniler hiç yalan söyler miydi? Ermenilerin uydurma masallar zokasını Hıristiyanlar misinası, iğnesi ve ağırlığıyla yuttular. Hıristiyanların iyi niyeti, maaşlı Ermeni ajanlarınca ahlaksızca kullanılmış, istismar edilmişti.

"1918'de Almanya ile imzalanan ateşkesin hemen arkasından Amerikan Gıda Dairesi Avrupa kıyılarına kargo üstüne kargo gönderdi. Yardım operasyonunu Herbert Hoover Fransa'dan yönetiyordu."

"ABD Kongresi 1918 şubatında 100 milyon dolarlık yardım yasasını kabul etti. Bu fon, düşman olmayan ülkeler yanında, Küçük Asya'da şimdi veya daha önce Türk uyruğunda olan Ermeniler, Suriyeliler, Yunanlılar ile diğer Hıristiyan ve Musevi nüfus için kullanılacaktı." (Hovanisyan)

Görüldüğü gibi anti-Türk, anti-İslam lobisi Kongrede iyi iş becermişti. Türklerin Ermenilerden çektiği, Ermenilerin Türklerden çektiğinden daha fazla olmasına rağmen bu tutum bugün de sürmektedir. Bu trajik savaşın hikayesinin iki yüzü Amerikan halkına hiçbir zaman anlatılmadı. Sebep basitti. Ermeniler Hıristiyan olduğu halde Türkler değil. Osmanlı hükümetini devirmeye kalkışmakla Ermenilerin kendi başlarına çorap ördüğünü Amerikalılara anlatmaya ne gerek vardı?

1919'da Ermeniler denizden denize bedava toprak ele geçirmek için lobi yapıyorlardı. İstedikleri şeydi: *"Aynı isimde ayrı bir devlet kurulup Milletler Camiasının gözetimi altına girmesi önerildi. Yeni devletin sınırlarını tabiat belirlemişti. Batıda anti-Toroslar, doğuda Toroslar mükemmel doğal sınır oluşturuyordu. Trabzon ve Karadeniz limanları, Adana ve Akdeniz limanları, 6 Türk-Ermeni vilayetine Kars ve Erivan katılacaktı. Ancak Ermenilerin bir sorunu vardı: çizilen sınırlar içindeki her yerde Ermeni nüfusu %30-35'i aşmıyordu. Dolayısıyla self-determinasyonun daha liberal bir tanımına ihtiyaç vardı."* (Hovanisyan)

Şu işe bir bakın. Ermeniler 500 yıllık barıştan sonra Osmanlılara ihanetlerinin mazereti olarak azınlıkta olduklarını ve özgürlüklerini istediklerini gösteriyorlardı. Oysa şimdi, I.

Dünya Savaşı sona erince, büyük bir Müslüman çoğunluk üzerinde kayıtsız şartsız egemenlik istiyorlardı.

Ocak 1919'da Paris'te Müttefik Barış Konferansı toplandı. Ermenistan, eşit kimlik olarak konferans masasında sandalye talep etti fakat yalnızca organize devletlerin katılacağı gerekçesiyle reddedildi.

Paris Barış Konferansı'nın koridorlarını arşınlayan Ermeni ajanları devletlerine denizden denize" toprak verilmesi için yalvardılar. Yalvardıkları diğer konular da

1. Ermenistan Cumhuriyeti'nin tanınması,
2. Türk Ermenistan'dan, yani 500 yıldır yaşadıkları topraklardan Müslüman sakinler sürülüp yerine Ermeni mültecilerin yerleştirilmesi,
3. Türk Ermenistan'ın müttefik askerlerce işgali,
4. Ermenistan'ı mandası altına alacak bir ülke seçilmesi,
5. Osmanlı hükümetinin tazminat ödemesi.

Paris'te bu taleplerin hepsine ya hayır dendi ya da çekimser kalındı. Ancak Ermeniler propaganda faaliyetlerini hiç kesintisiz ve artarak sürdürdüler.

Paris Konferansı 28 Haziran 1919'da sona erdi. Konferans bildirgesi Versay Anlaşması olarak tarihe geçti. Böylece Avrupa meseleleri çözüme kavuşturulmuş, Milletler Camiası doğmuştu. Anlaşma, Osmanlı İmparatorluğu'nu kapsamıyordu. Bu konu daha sonra ele alınacaktı. Nitekim, 31 Ocak 1918'de Mondros Mütarekesi yürürlüğe girdi. Buna göre:

"Osmanlı ordusu baştan aşağı silahsızlandırılacaktı. Ancak müttefikler İç Anadolu vilayetlerinde bunu mecbur kılan ciddi önlemler almadılar. Türk Ermenistanı Rusya'ya giden su yolları üzerinde değildi. Mondros Mütarekesinin bu temel zaafı Ermenistan'ı destekleyenlerce hemen fark edildi. Ermeni Parlamentosu Türk Ermenistan'ındaki tüm Osmanlı ordularının lağvını ve gerekirse bölgenin askeri işgalini talep etti." (Hovanisyan)

Anlaşılan tarihçimiz faturaları müttefiklerin vergi mükelleflerinin ödediğini, bunların da bir an önce askerlerini çekip eve dönmek istediklerini anlamıyor.

Yakın doğuda en büyük güce sahip olan müttefik İngiltere'ydi. Ancak bunlar da sayıca az ve fazla dağınıktı. Genelkurmay Başkanı Sir Henry Wilson birliklerini eve getirmeye çalışıyordu.

Mütarekeyi takiben İngiliz, Fransız ve Amerikan savaş gemileri İzmir yakınlarındaki sulara gönderildi, "zira buralarda İtalyan donanması görülmüştü. Ayrıca Türklerin

yeniden başlayan mezalimine maruz kalan Hıristiyan nüfusu savunmak için Smyrna'ya Yunan askeri çıkarıldı." (Hovanisyan)

Gerçek şuydu ki, Yunanlıların da Osmanlı topraklarında gözü vardı ve Türkiye'yi istila etmek için "Hıristiyanları koruma" bahanesini kullanıyorlardı. İtalyanlar da kendilerine toprak kapmak için Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünden yararlanmaya çalışıyorlardı.

"Mayıs 1919'da İtalyan birlikleri Küçük Asya'nın güney kıyılarına çıkarken, Paris'te Türkiye ile daha ılımlı bir anlaşma yapılması yolunda bir görüş oluştu. Böylece Barış Konferansı Ermenistan'a manda gücü, kesin sınırlar ve garantili bir gelecek bahşetmek yerine tavsiye, gözetim ve danışmanlıkta bulunmak üzere yerleşik bir komiser tayin etmişti. Ermeniler altın fırsatın ellerinden kaçışını umarsızca seyrettiler. Ermenistan tanınmamış, Paris Konferansı'ndan resmi sandalyeden yoksun bırakılmıştı. Büyük güçlerin hiçbiri Türk Ermenistanı'nı işgal etmeye veya hiç değilse Ermenistan ordusunun bunu yapması için gerekli eleman veya malzeme teminine yanaşmamıştı." (Hovanisyan)

Başka bir deyişle müttefikler Paris'te ve daha sonraki konferanslarda Ermeni iddialarının her birini incelemiş ve dayanaksız olduğu gerekçesiyle reddetmişti.

Amerika'nın Osmanlı İmparatorluğu'na hiç savaş ilan etmemiş olmasına rağmen Ermeniler Versay Anlaşması'nın Osmanlı İmparatorluğu'yla barış yapmamasına itiraz ettiler. Hiç savaşa girmediyseniz barış anlaşmasına ne gerek olsun ki? Tamam, İngilizler, Fransızlar, Yunanlılar ve İtalyanlar Osmanlılarla savaşa girmişti. Bu devletlerin her biri Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalayıp aralarında paylaşmak istiyordu. Ermeniler, yalnızca sadık müttefik olduklarını iddia etmekle pastanın bölüşümünden pay kapacaklarını sanacak kadar saftı. Böylesine aptalca bir suinietin gerçekleşmesi mümkün değildi tabi. Binlerce zavallı Ermeni kendi diktatörlerinin hırsının kurbanı olmuştu.

Ermeniler bölgede büyük güçlerden birinin bulunması, kendilerine denizden denize bedavadan toprak sağlaması, bu topraklara Ermenilerin yerleştirilmesi için her yönden girişimlerini sürdürüyorlardı. İngilizler, bunun çok fazla adam ve para gerektireceğini ve Rusya'nın eninde sonunda bölgeyi kendine bağlayacağını ileri sürerek bölgeden çekilmeyi planlıyordu.

Amerikan hükümeti savaştan zarar görmüş bölgeleri kaldırmak için kurduğu ARA ve ACRNE yardım komitelerinin başına Genel Müdür olarak müstakbel Amerikan Başkanı Herbert Hoover'ı atadı. Hoover olağanüstü başarı gösterdi, ancak bir yerde sorun yaşıyordu: Ermenilerin bulunduğu bölgede. Ermeniler yardımın dürüst bir idareci olan Hoover'ın elinden geçmesini istemiyordu. Zira lobicilikle bütün dünya Hıristiyanlarından kopardıkları yardımı diktatörler kendi aralarında bölüşmek istiyordu. Bu sırada Ermeni liderler Amerika'dan borç almak için de çabalarını sürdürüyorlardı. Hoover bu teminatsız borç talebini reddetti.

"Raporlarında ve Paris'teki görüşmelerde Hoover Ermenilerle işbirliği yapmanın sakıncalarını vurguladı. Ermenistan'ın 'Avrupa'nın Fakirler Evi' olduğunu, Ermenilerin kötü savaşçılar olduğunu ve kuşaklar boyunca kendi kendilerini savunamayacaklarını, onları eski yerlerine yerleştirmek için 50-100.000 yabancı asker ve her yıl en az 100 milyon \$ gerekeceğini uyardı." (Hovanisyan)

Paris'teki müttefikler Ermenilerin "denizden denize toprak" talebini inceleyip onların bu toprakları ele geçiremeyeceği, geçirseler bile karışık nüfus yapısı ve yüzyıllara dayanan ırk düşmanlığı dolayısıyla yönetemeyecekleri yolunda nihai rapor verdiler.

Amerika'nın Ermeni meselesine bulaşmasını engelleyen "en muhalif ses" Amiral Bristol'den çıkıyordu. Bristol Amerika'daki ilgili her kurum, kuruluş ve yetkiliyle kurduğu iletişimde, yaygın "korkunç Türk portresi ve şark Hıristiyanlarının çektiği azaplar" yutturmacasına kanmış sorumlu Amerikalıları uyandırmak istiyordu. Bristol şunları söylüyordu:

"Amerika'yı Ermenistan meselesine bulaştırmak ve böylece dikkatimizi tüm Yakın Doğu sorunundan uzaklaştırmak için sürekli baskı yapılıyor. Ermeniler çektiklerinin çoğunu kendi başlarına kendileri getirdiler; İngiliz yetkililerin ve Amerikan misyonerleri ile yardım kuruluşlarının teşvikleri, ahlaksız Ermeni liderlere agresif taktikler uygulama cesareti vermiştir. Amerika, Ermenistan'a girme baskılarına boyun eğmemelidir. Kafkaslarda kalması gereken İngiltere'dir. İngiltere Kafkaslara bencil sebeplerle girdi, şimdi de bencil sebeplerle çıkıyor. Beni Türk taraftarı olmakla suçluyorlar. Mutlak doğru dışında hiçbir şeyin taraftarı değilim ve bu yolu izliyor, benimle aynı kanaatte olmayanlara metelik vermemeye çalışıyorum. Türk taraftarı olduğum zannediliyor çünkü oralarda bulunun 2 milyon Ermeni kadar 20 milyon Müslüman'ın da çağdaş uygarlığı kazanmasına yardım edilmesi gerektiğine inanıyorum." (Hovanisyan)

Amiral Bristol'ün modern Türkiye'yi yapılandırma vizyonu olmasaydı Türkiye soğuk savaş döneminde komünist Rusya'nın bir parçası olurdu. Türkiye Amerika'nın dostu ve NATO müttefiki olamayacaktı. Sovyetler 300 yıldır göz diktikleri, hayati önem taşıyan İstanbul ve Çanakkale Boğazlarını, Ege ve Akdeniz'deki sıcak limanları nihayet ele geçirseydi tarihin seyri nasıl değişecekti kim bilir?

İngilizler yöreyi terk etmeye hazırlanırken Ermeniler çılgına döndü. Diktatörlerce yönetilen Ermeni Parlamentosunda Avetik Sahakyan:

"Erivan etrafına çekilen demir zincirden söz ederek ulusu kaynaklarının son zerresine kadar ileri sürmeye davet etti. 1919 Ağustosunun ortasında parlamento seferberlik ilan etti ve yardım talebinde bulunmak üzere İngiltere, Fransa, İtalya, Amerika, Yunanistan, Romanya, İspanya, Portekiz, Belçika, Hollanda, Norveç, İsveç, İran, Çin ve Japonya'ya ajanlar gönderdi. Seferberlik çileyi, açlığı, salgınları arttıracak, yeni yetimler yaratacak, ulusu büsbütün çökertecek olsa da, Türklerin elinde yok olmaya karşı tek seçenektir. Binlerce

müttefik asker Konstantinopol, Trabzon, Batum, Tiflis, Bakü'deyken Ermenilerin kaderine düşen Ermeni halkı kasaplarının elinde yok olmak idiyse, iç kaldıran çığlıkları insanlık vicdanına duyurmaktan ve şerefiyle ölmekten başka çare yoktu." (Hovanisyan)

Akıl almaz bir ifade bu. Hovanisyan hangi şereften söz ediyor? Savaşı kendileri başlatmışlar şimdi de Türkleri "Ermeni halkı kasapları" olmakla suçluyorlar. Şeref dediği Osmanlı İmparatorluğu'na ihanet, komşu Gürcülere düşmanlık, Azerilere nefret ve saldırganlık mı?

Ne yazık ki bu mesajlar yurt dışındaki Ermeni temsilcilerini ve Ermenofil dernekleri mahmuzladı; 1919 Şubatı'nda devlet başkanlarına, dışişleri bakanlarına ve daha aşağıdakilere yüzlerce mektup yazıp Ermeni davasını sunmak için görüşme talep ettiler. En önemli iddiaları da, yabancı birlikler çekildiği takdirde kalan Ermenilerin Türkler, Tatarlar ve Kürtler tarafından öldürüleceğiydi.

İngilizler 15 Ağustos 1919'da yalnızca 2000 asker bırakarak bölgeden çekilmeye başladılar. Ermeni liderlerin, İngilizler giderse katledilecekleri yolundaki feryat ve figanları tabii ki gerçekleşmedi.

20 Mart 1920'de Başkan Wilson Yakın Doğudaki etki alanlarını araştırmak için "Müttefikler Ortak Soruşturma Komisyonu" kurulmasını önerdi. Bu misyon, başkanları Oberlin Koleji'nden Henry King ve Robert Kolej mütevelliisi Charles Crane'in adlarından esinlenerek "King-Crane Komisyonu" olarak adlandırıldı. Komisyon pek çok konuyu inceleyecekti. Bir tanesi de Filistin'de bir Yahudi devleti kurulması teklifiydi.

King-Crane Komisyonu atandıktan yalnızca 5 ay sonra, 28 Ağustos'ta raporunu tamamladı. Rapor, Filistin, Suriye, Mezopotamya ve Osmanlı İmparatorluğu'na ilişkin tavsiyelerde bulunuyordu. Türklerle ilgili olarak komisyon şöyle diyordu: "*Yakın Doğuya istikrar ve dünyaya barış getirebilmek için Avrupalı Kuvvetler Osmanlı İmparatorluğu'nu parçalayıp istismar etmemelidirler. Anadolu, Türklerin vatanı olarak saldırdan uzak tutulmalıdır.*"

Ermeni azınlığın Müslüman çoğunluğu yönetmesini onaylamayan King-Crane, Ermelerin arazi taleplerini emperyalist ve gerçekçilikten uzak bir yorumlama olarak tanımlıyordu. Eski tarihte çok kısa bir dönem hariç, Kilikya'dan Kafkaslara uzanan geniş bölge hiçbir zaman tamamıyla Ermenilere ait olmamıştı. Dolayısıyla Ermeni devleti Rus Ermeni vilayetleri ve Rusların 1916-1917'de işgal ettikleri Trabzon, Erzurum, Bitlis ve Van vilayetleri ile sınırlı kalmalıydı. (Komisyonun, Rusların işgal ettiği bu vilayetleri neden dahil ettiği raporda açıklanmıyor.)

Komisyon Ermenilerin taleplerini neden geri çevirdiğini şöyle açıklıyordu. "*Bu tavsiye, Ermenilerin en doğru menfaatleri göz önünde tutularak, onlara hayali değil, gerçek bir fırsat tanımak için yapılmıştır. Ermeniler çok fazla isteyip hepsini kaybetme tehlikesindedirler.*" (Hovanisyan)

ABD hükümeti Ermeni iddialarını araştırmak için ayrıca Yüzbaşı Emory Niles ve Sivil Arthur Sutherland'ı Doğu Anadolu'ya gönderdi. Bu ikiliye durumu inceleyip gerçekleri ortaya çıkarma talimatı verildi. Niles-Sutherland raporu daha sonra Yakın Doğu'ya Yardım için Amerikan Komitesi (ACNRE)'nin maddi yardımlarına dayanak teşkil edecekti.

Niles ve Sutherland yöreyi karış karış gezerek görüp duyduklarını etnik ve dini mülahazaları dikkate almadan kayda geçirdiler. Bu ikili Hıristiyan Ermeniler kadar Türk Müslümanların da berbat durumunu tespit etti. Şahit oldukları acıların çok büyük çoğunluğu Müslümanlardaydı.

Neden bu rapor saklanmış ve daha sonraki Amerikan Soruşturma Komisyonlarınca kullanılmamıştı? Neden bugün bu raporun ABD arşivlerinde yalnızca kısmi bir kopyası "çok farklı konulara ait belgelerin arasında iyice saklanmış, ne mutlu ki yok edilmemiş, ancak gömülmüş" olarak duruyor?

Tarihçi McCarthy'ye göre "diğer raporlar, örneğin Harbord ve King-Crane raporları kamuoyuna adamakıllı duyurulmuştu. Niles ve Sutherland'in raporu Harbord'ın raporu yanında kamuoyunun bilgisine sunulmalıydı ama sunulmamıştı. İnsan, gösterilen kanıtlar iktidardakilerin duymak istediği cinsten değildi diye düşünmekten kendini alamıyor."

Niles-Sutherland raporu Ermenilerin Türklere uyguladığı vahşet ve mezalimi bütün çıplaklığıyla anlatmaktadır. Üstelik güvenilir olduğundan hiç kuşku yok çünkü Türklere karşı önyargılı olmalarına rağmen Ermenilerin yaptığı kötülüklerin delillerini yazmışlardır.

Raporda bir zamanlar refah içinde olan bu yörelerin Ermeni isyanından sonra nasıl metruk hale geldiği görülmektedir. Niles ve Sutherland dolaşırken mahvedilen hasatları, evleri, insan yaşamlarını görmüşlerdi.

Müslümanları, Ermenilerin kaçışının hemen akabinde görmüşlerdi. Hıristiyan Ermenilerin insanlık kardeşlerine neler yaptığını görmek korkunçtu.

Raporun kanıtlarına göre, Türklere kaçan Ermeniler geçtikleri her bir Müslüman şehri ve köyünü yakıp yıkmışlardı. Cinayet, tecavüz, kundaklama, işkence çok yaygındı. Ermeni kiliseleri, mahalleleri, köyleri hiç dokunulmamış halde dururken Müslümanlara ait bütün kamu binaları ve camileri yok olmuştu. Van ve Bitlis'te Müslüman halkın yalnızca %10'u sağ kalmıştı.

Rapor şöyle sonuçlanmaktadır:

"Bu topraklarda gördüğümüz maddi kanıtlar bizi şu gerçeklere ikna etmiştir: Birincisi Ermeniler Müslümanları çeşitli zulümlerle büyük çapta katletmiştir, ikincisi de Ermeniler kendi şehirlerinin ve köylerinin uğradığı yıkımların

çoğundan kendileri sorumludur. Sonuçta geriye bütünüyle harap olmuş bir ülke ve eski nüfusun dörtte biri kalmıştır."

Tarihçi McCarthy "Ölüm oranı 30 yıl savaşları veya Veba Salgını (Kara Ölüm) gibi dünya tarihindeki büyük felaketlerin ötesindeydi. Tabii ki ölenler yalnız Müslümanlar değildi. Ermeni kayıpları da göz ardı edilemez. Ancak dünya Ermenilerin acıları hakkında yeterince bilgi sahibidir. Dünyanın, doğu Müslümanlarının çektiği acıları ve yaşadığı dehşeti de dikkate almasının zamanı gelmiştir. Müslümanlar akli durduracak sayıda katledilmişler veya açlıktan, hastalıktan kırılmışlardır." demektedir.

Amerika'nın Ermeni meselesini soruşturması, Tuğgeneral James Harbord başkanlığındaki askeri komisyonla devam etti. Harbord grubu bölgede 2.000 km.ye

yakın yol yaptı fakat King-Crane gibi onlar da Van ve Bitlis gibi vilayetlere gitmeden durum hakkında görüş belirttiler. Harbord Komisyonu'nun bütün tercümanları Ermeniydi dolayısıyla Türklerin ne düşündüğünü doğru yansıtması beklenemezdi. Ermenilerin gösterdiğini görüyor, Ermenilerin söylediğini duyuyorlardı yalnızca.

Ancak Harbord raporunun en önemli yönü bölgede yaşayan veya sağ olarak göç ettiği tespit edilen Ermeni sayısı hakkında bilgi vermesidir. Bu sayı 1.528.000'dir. Osmanlı vergi kayıtlarına göre bölgede savaş öncesinde yaşayan Ermeni sayısı 1.300.000, Hovanisyan'a göre 2.000.000 dur. Savaş bölgesi dışında, İstanbul, İzmir ve diğer vilayetlerde yaşayan Ermeniler tehciye tabi tutulmadığına göre 1,5 milyon kişinin soykırıma uğramış olması hiçbir şekilde mümkün değildir. Anlaşılan Ermeniler tehciye tabi tutulan her Ermeni'yi soykırım kurbanı kabul ediyorlardı. Sürgün soykırım değildir.

Ermenilerin bütün halkla ilişkiler kampanyalarına rağmen Amerikan Kongresi Ermenistan'ı tanımayı ve resmi yardım yapmayı reddetti. Ermeniler yardım alamayacaklarını anlayınca Amerikan vergi mükellefinden borç almaya çalıştılar ve sonunda 16 milyon \$'ı %5 faizli borç, 12 milyon \$'ı hibe olarak 28 milyon \$'lık gıda yardımı koparmayı başardılar. Ama tabii Ermenistan kendi özgür iradesiyle Rusya'yla birleşip komünist olduktan sonra ABD'ye olan bütün borçlarını reddetti ve 1 cent dahi ödemedi.

Hovanisyan şikayet ediyor:

"Ermenistan'ın Osmanlı İmparatorluğu'ndan ayrılması bir türlü gerçekleşmedi. Bu arada müttefik kuvvetler bölgeden çekildi, toplumsal ve ekonomik huzursuzluk baş gösterdi, Amerika umursamaz davrandı ve Türk direniş hareketi siyaset sahnesine çıktı. Erivan Cumhuriyeti'ni ve Osmanlı İmparatorluğu'nun yalnızca doğu sınır vilayetlerini içine alan küçük bir Ermeni devleti kurulması fikri genel kabul gördü. Ermenistan'ın denizden denize toprak planları kenara atılacak ancak Türkiye'de kalmış Hıristiyanların güvenliği teminat altına alınacaktı. Kilikya'da da özel bir idari rejim kurulacaktı. 1920 Londra Konferansı öncesinde genel tutum buydu.

Fransa Başbakanı Clemanceau da tavır değiştirmişti. 'Ermeniler münasebet kurulmayacak kadar tehlikeli bir halktır. Çok fazla para isteyip karşılığında bir şey vermezler. İster Cumhuriyet, ister başka bir şey kursunlar ama Fransa'nın bu amaçla harcama yapmasını beklemesinler' diyordu." (Hovanisyan)

İngiliz dış işlerinden Edwin Montegu "Yeni Ermenistan devletindeki bütün Osmanlı uyrukluların tüm mallarının ellerinden alınıp kuşaklar boyu yaşadıkları topraklarından kovulması önerisini esefle karşılıyorum" diyordu. (Hovanisyan)

Fransız delegasyon sekreteri Philippe Bertholot "Ermenistan'ı kurmanın en büyük zorluğu şudur: bu bölgenin hiç bir yerinde Ermeniler çoğunlukta değildir. Ermenistan'dan 500 km uzakta, Kilikya'da onlara bir yer ayrılması veya Trabzon'dan

İskenderun'a yayılan büyük Ermenistan hayali gerçeklere ve mantığa tamamen aykırıdır." (Hovanisyan)

Doğruydular, göz diktikleri bu bölgelerin hiç birinde Ermeniler çoğunluğu oluşturmuyorlardı. Başka bir ifadeyle, Ermeniler ihanet, sırtından bıçaklama ve saldırganlıkla "Büyük Ermenistan" hayalini gerçekleştirselerdi, azınlık hakimiyeti doğacaktı. Böylece Güney Afrika'dan onlarca yıl önce dünyanın ilk "Apartheid"ini yaratmış olacaklardı. Dolayısıyla Ermenilerin "20. yüzyılın ilk soykırımı" diye yutturmaya çalıştıkları şey aslında 20. yüzyılın gerçekleşmemiş ilk apartheid girişimiydi.

Ermeni-Rus flörtleri Trans-Kafkas Devletleri arasındaki ilişkilerde komplikasyon yaratıyor, İngilizlerin ve diğer müttefiklerin kuşkularına yol açıyordu. Müttefikler Avrupa'da Polonya, Çekoslovakya gibi savaş sonrası kurulan pek çok devleti tanımış olmalarına rağmen, Rus iç savaşının sonucu belli oluncaya kadar Trans-Kafkas Devletlerini (Gürcistan, Ermenistan, Azerbaycan) tanımayı askıya aldılar.

1920'de Beyaz Rus Ordusu geriledi. Müttefikler, Rusların Kafkasları istila edip İran'a doğru ilerlemesini önlemek için Kafkaslarda Bolşevizme karşı bir tampon bölge oluşturmanın yararına inandığından, 10 Ocak 1920'de Paris'te toplanan Dışişleri Bakanları Gürcistan ve Azerbaycan'ı tanıma kararı aldı. Bu iki ülkede büyük kutlamalar yapıldı. Müttefikler Bolşevizm tehlikesine karşı bile Ermenistan'ı de facto devlet olarak dahi tanımaktan çekinmişlerdi.

Ancak bu haydut Ermeniler, müttefiklere, Bolşevik yayılmayı önlemek için Gürcistan ve Azerbaycan'la işbirliği yapma sözü verince (ki bu vadin Ermenilerin en büyük yalanlarından biri olduğu birkaç ay içinde anlaşılacaktı) 17 Ocak'ta Ermenistan da bir de facto devlet olarak tanındı.

"Coşkulu kutlamalar sırasında İçişleri Bakanı halka hitabında, Ermenistan'ı kalbi Erivan'da, elleri İskenderun'da, kafası Karabağ'da, ayakları da Diyarbakır ve Karadeniz'de olan bir deve benzeterek 'Dev asırlardır uyuyordu, bazıları canlı olduğundan bile kuşku duyuyorlardı. Fakat biz hiç durmadan kalbinin

çarptığını, ellerinin çalıştığını biliyorduk. İnaniyoruz ki yakında bu titan, bacaklarını gerip ayağa kalkacaktır.' dedi." (Hovanisyan)

Titan gerçekten ayağa kalktı ama komşularına saldırmak için. Müttefiklerin Ermeni haydutlar konusunda korktukları başlarına gelmiş, bu serseriler tanındıktan yalnızca 4 gün sonra Dro komutasında komşu topraklarda terör estirmeye başlamışlardı. (Kitapta Ermenistan'ın Azerbaycan ve Gürcistan'a saldırıları, uyguladığı zulüm, vahşet, dehşet ve çifte standart bütün ayrıntılarıyla anlatılmaktadır. Ancak onları da koyduğumuz takdirde bu özet özet olmaktan çkacak, çeviri olacaktır.)

Londra Konferansı Ermeni meselesini 10. oturumunda ele aldı. Avrupa ülkelerinin her birinden iki temsilciyle 17 Şubat 1920'de oluşturulan komisyon Ermeni iddialarını dinleyecekti. Komisyon Ermenilerin talep ettikleri toprakların sınırını haritada çizmelerini istedi.

"Delegeler Karadeniz'de Tirebolu'dan başlayıp güneye, Kelkit üzerinden Harput'a uzanan bir çizgi çizdiler. Ermeni delegelerine talep ettikleri toprakları ele geçirebilecekler mi diye sorulduğunda Akaravyan kendilerine 50.000 askere yetecek silah, cephane ve müttefik kuvvetlerin bayrakları altında ilerleme prestiji verilirse işgal edebileceklerini söyledi." (Hovanisyan)

Şu sahtekar dalaverecilere bir bakın. Bu serseri güruhunun, müttefiklerin her birinin bayrağı altında başka bir ulusun topraklarına yürüme hakkını istemesi akıl almaz bir şey. "Kendilerine prestij verecek"miş. Gerçekte ise bu bayraklara ateş açılmasını planlıyorlar, böylece küçük pis savaşlarına Avrupalı müttefikleri sürükleyebileceklerini umuyorlardı.

Komisyonun ikinci oturumunda Ermeniler işgal edilen bu topraklara nerelerden kaç Ermeni getirilip yerleştirileceğini gösteren toplam 800.000 kişilik bir liste sundular. Üstelik bu listeye "Arap vilayetlerine dağılmış binlerce Ermeni veya Kilikya, Smyrna ve Konstantinopol'de yaşayan birkaç yüzbin kişi dahil değildi. (Hovanisyan)

Hovanisyan'ın kendisi Türkiye'nin her yerine dağılmış 2 milyon Ermeni olduğunu söylüyor. Amerikalı tanıkların 1.549.000 Ermeni'nin Arap ülkelerine gittiğini gözleriyle gördüğüne ve başka illerde birkaç yüzbin kişi yaşıyor olduğuna göre 1,5 milyon Ermeni'nin Türklerin "soykırımında" öldüğünü nasıl iddia edebiliyor? Bu yeni Büyük Ermenistan'ı popüle edecek Ermeni mülteciler nereden gelecekti? Hıristiyan oldukları için İsa gibi dirilecekler miydi yoksa? Daha da doğrusu, hiç ölmemişler miydi?

Londra Konferansı'nda Ermeni mülteci sayısı sorununa ilaveten Gürcistan ve Azerbaycan da komisyona kendi toprak ve sınır davalarını sundular. Oysa Ermeniler bu iki ülkenin de topraklarının çoğunu istiyorlardı.

Komisyon Ermenilerin hayallerini gerçekleştirmesinin yalnızca Ermeni ordusuyla mümkün olmadığı, müttefiklerin 2-3 yıl boyunca 15-20.000 asker, silah, cephane ve para sağlaması lüzum edeceği gerekçesiyle Ermeni taleplerini reddetti.

Ermeni liderlerin gönlünden geçen iki temel konu Hıristiyan dünyasından sadaka ve "tazminat"tı.

"Ermenilerin daha önce yaptığı hesaplara göre Osmanlı İmparatorluğu'nda uğradıkları zarar 19 milyar, Rusya'da 5 milyar Fransız Frangı idi. Ermeni liderler komisyona hiçbir halkın Ermeniler kadar eziyet çekmediğini, Ermenilerin sürüldüğünü, soyulduğunu, yağmalandığını ve katledildiğini, dolayısıyla Türkiye hükümetinin bunu tazmin etmesi gerektiğini anlattılar. Komisyon Türklerin muazzam toprak kayıpları ve kamu mallarına el konacak olması dolayısıyla yeterince cezalandırılmış olacağını belirterek anlaşmaya azınlıklara tazminat ödenmesi yolunda madde konmamasını oybirliğiyle kabul etti." (Hovanisyan)

Yani açıkçası Avrupalı müttefikler bütün gerçekleri değerlendirmişler, Ermeni liderlerin dilenmelerini ve tazminat taleplerini dinlemişler, sonunda uydurma hasar iddialarına sıfır dolar vermişlerdi. Hovanisyan'a sormak lazım. *"Elebaşlarınızın ayaklanma başlatıp savaş bölgesindeki insanların sürülmesine yol açmasından, başka ne sonuç bekliyordunuz ki? Utanç verici ihanetinize ödül mü?"* Aradan 85 yıl geçtiği ve mahkemede davayı kaybettikleri halde bugün Türkiye'nin tazminat ödemesi için mızıldanmaları, yalvarmaları, dilenmeleri tuhaf değil mi?

Olaya bir de şu açıdan bakın: İstanbul 1918-1922 arası 4 yıl İngiliz işgali altında olduğundan tüm Osmanlı kayıtları müttefiklerin denetimi altındaydı. "Savaş suçları" ithamı üzerine adil bir mahkemede gerçek delilleri adamakıllı incelemişler ve yalnızca dört kişiyi "savaş esirlerine kötü muamele" ile suçlayıp ölüme mahkum etmişlerdi. Topu topu dört kişi 1,5 milyon kişiyi nasıl öldürebilirdi? Aynı şekilde Malta adasında yargılanmayı bekleyen Osmanlı yetkililerini de serbest bırakmak zorunda kalmışlardı. Yoksa müttefikler Osmanlı'nın çok yakın dostu olduklarından onları kayırıyorlar mıydı?

"Ermeni meselesi müttefikleri o kadar bıktırmıştı ki 20 Nisan'daki San Remo üst konsey toplantısında usulden sempati sözcükleri veya iyi dilekler bile olmadan Ermenileri ortada bırakıverdiler." (Hovanisyan)

İngiliz Başbakanı Lloyd George, İtalyan Başbakanı Francesco Nitti, Fransız Mareşal Foch, Ermenilere, sahip olmamaları gereken şeyleri vermenin doğru olmadığını, Mustafa Kemal'e karşı ne kendilerinin ne de Amerika'nın asker göndereceğini belirttiler. Buna rağmen

"San Remo konferansında üst konsey Damat Ferit Paşa'yla imzalayacakları barış anlaşmasına, Arap vilayetlerinin, Trakya'nın, İzmir'in ve Türk Ermenistanı'nın büyük bir bölümünün Türkiye'den ayrılması ve her türlü mali, ekonomik ve askeri denetimin kendi ellerinde olması yolunda hükümler koydular. Osmanlılar, Osmanlı ordusunun imparatorluk sınırları dışında ilerlemediğini, ölüm ve yıkıma yol açmadığını, bu kadar büyük toprak kaybının Milletler Camiasının self-determinasyon ilkesine aykırı olduğunu, böylesine sert

tedbirlerin Türkiye'nin geri kalanının da egemenliğini tehlikeye düşüreceğini söyleyerek itiraz ettiler. Barış şartlarının açıklanması ülkede şok, depresyon ve öfke yaşattı. Daha önce Meclis-i Mebusan'ı feshetmiş olan Damat Ferit Paşa'nın prestiji iyice düştü. Mustafa Kemal'in Kuvay-ı Milliyesi'ne katılım arttı. 23 Nisan 1923'te Ankara'da "Büyük Millet Meclisi" adı verilen yeni yasama organı kuruldu." (Hovanisyan)

Özgür dünya, milliyetçi güçleri harekete geçirerek günümüz Türkiye'sini kurduğu için Mustafa Kemal Atatürk'e şükran borçludur. Bu dev önder komünizm selinin batıya doğru yayılmasını durduran kişidir. Ermeniler komünistlerle pazarlık ve işbirliği yapıyorlardı. Ermenilere bugünkü Türk toprakları verilseydi ne olurdu bir düşünün. Sovyetler Birliği sıcak limanlara ulaşmış olacak ve belki de hiç çökmeyecekti. Sovyetler Türkiye'nin geri kalanına ve Kıbrıs'a da saldırabilirdi. Düşünsenize, Sovyetler Kıbrıs'ın ve doğu Akdeniz'in tüm kontrolünü ele geçirmiş, doğuda uydu devlet Suriye, batıda güçlü komünist partileriyle Rusya'ya eğilimli İtalya ve Yunanistan, güneyde yine uydu devletler Libya ve Cezayir. İşte size "Domino Etkisi". Müttefikler 1919 ve 1920'de Ermenilerin açgözlü taleplerine razı olma hatasını yapsalardı tarihin akışı değişecekti.

Avrupalı müttefiklerin Ermenistan'ı "de facto" ülke olarak Ocak'ta tanımalarına rağmen ABD nihayet 23 Nisan 1920'de tanıdı. ABD'nin bu tereddüdü haksız değildi. Yalnızca birkaç ay içinde Amerikan yetkilileri bu teröristlere de facto statüsü vermekten bile pişman olacaktı. Nitekim "de facto" devlet olur olmaz Dro'nun Ermeni eşkiya çeteleri Kafkaslarda terör kampanyasına girişti. İngiliz baş komiseri Oliver Wardrop yeni Ermeni hükümetini 4 Ocak'ta yani de facto statüsünü kazanmasından yalnızca dört gün sonra uyararak askerler Müslüman yerleşim yerlerine saldırıyı derhal durdurmadığı ve suçlular cezalandırılmadığı takdirde "müttefiklerin tavsiyelerini sürekli ihlal eden Ermenistan'a her türlü sempatinin ve yardımın kesilmesi" yolunda rapor vereceğini bildirdi.

"Müslüman nüfusun yaşadığı zorluklar dikkatleri Devrimci Ermeni Federasyonu Daşnaksutyun'a yöneltti. Avrupa'daki diplomatik çevreler, gizli operasyonları ve siyasi vahşetiyle tanınan bu partiye hiç güvenmiyorlardı. Daşnakların artık legal bir örgüt haline gelip Ermeni hükümetinin başında olması Ermenistan'ın imajına zarar veriyordu." (Hovanisyan)

Hovanisyan da itiraf ediyor ki Daşnaklar iktidar için sahtekarlık ve vahşete sığınan eşkiyalar çetesinden başka bir şey değildi. Kendilerini ve yaptıklarını bilen Avrupa hükümetlerinin güvensizliği boşuna değildi. Bir İngiliz yetkilisinin sözleriyle: *"Her zaman için Daşnak politikası yabancıların sempatisini kazanmak ve müdahalesini sağlamak amacıyla Ermenilerle Müslümanlar arasında huzursuzluk yaratmak olmuştur."*

30 Nisan 1920'de bütün Kafkaslara Kızıl Ordu hakim oldu. Gürcistan buna kahrolurken Ermeniler sevinçle karşıladılar. Bunun üzerine Ermenistan yardım komitesi başkanı Albay Haskell personeline Erivan'ı terk etme emri verip kendisi de

hemen Londra'ya döndü. İngiliz dışişlerinden Dwight Osborne, Haskell ile görüşmesini şöyle anlatıyor:

"Haskell Ermenistan'la çok ilgiliydi. Ermenilerin şimdiki durumu ve geleceğine dair duyduğum en kötü tanımlamayı yaptı: 'Ülke bir çöl ve halkı da profesyonel dilencilerden başka bir şey değil. Varlıklı Ermeniler açlıktan ölen vatandaşlarına metelik koklatmıyor, sokaklarda ölen çocuklara bakmadan geçiyor, mülteciler için hastanede çalışmayı reddediyorlar. Hemşireler hastane malzemelerini çalıp satıyorlar. Ermeniler hırsız, yalancı, olabilecek en aşağılık, nankör yaratıklar Yurtseverlik duygusu hiç yok. İdari veya siyasi kapasiteden,para ve kaynaktan yoksun bir ülke. Yurtdışında servet toplamış Ermeniler ne vatanlarına dönüyorlar, ne de katkıda bulunuyorlar.' "
(Hovanisyan)

Albay Haskell'in, sözde "vatanlarından" kaçan Ermenilerin bir daha dönmediği yolundaki sözleri bugün için de geçerlidir. Herhangi bir Ermeni bir kere çıktı mı, Rusya'ya bile gitmiş olsa bir daha geri dönmez. Son 10 yıldır (1991-2001) 1 milyondan fazla Ermeni vatanından kaçtı. Ülkenin nüfusu 3.7 milyonken %27 azalarak 2.7 milyon oldu. Bu oran 10 yıl içinde Amerika'dan 82 milyon insanın ayrılması, Kaliforniya, Teksas, Florida ve New York'un tamamen boşalması demektir.

(Kitapta Ermenistan'daki açlık, sefalet ama özellikle de yöneticilerin hızsızlığından, yolsuzluğundan ve ahlaksızlığından uzun uzadıya söz edilmektedir.)

Diktatörlerin iyi becerdiği tek şey, tüm Hıristiyan dünyasına maaşlı ajanlarını gönderip hem yardım dilenmek, hem de bu hükümetlerin Ermenistan'ı desteklemesi için lobi yapmak hatta bu amaçla seçimleri etkilemeye çalışmaktır. Tıpkı şimdiki gibi.

Hiçbir yabancı devletin Amerikan Kongre seçimlerini etkilemek amacıyla lobicilik yapmasına, dışarıdan yönlendirilen koloniler kurmasına ve politik örgütlenmeler oluşturmaya izin verilmemelidir. Ermenistan'ın Amerika'da ve bütün Hıristiyan dünyasında yaptığı şey işte budur.

Amerika'dan istedikleri de askeri ve ekonomik yardım yanında Amerikan mandasıydı. Başkan Wilson Ermenilerin manda talebini senatoya getirdi.

Wilson 24 Mayıs 1920'de Senato'ya gönderdiği mesajda Ermeni halkının ihtiyaçlarının farkında olduğunu ve Amerikan halkının derin Hıristiyan'ca sempatisini dile getirdiğini, görev zamanı geldiğini söyleyerek Amerikan Kongresi'nden Ermenistan'ı korumak için manda yetkisi istedi. *"Ermenistan'a duyulan sevgi, ülkemizin tüm Hıristiyan kadın ve erkeklerinin yoğun ve samimi duygularıdır. Bu cömert insanlar yardımlarıyla Ermenistan'ı kurtarmışlar, davasını kendi davası yapmışlardır"* dedi.

Ermeni hükümeti, Ermeni Kilisesi'nin de yardımıyla ABD tarihinin ilk "yabancı ulus" dalaveresini başarmıştı. Çok hasta durumda olan Başkan Wilson Ermenilerin oyununa gelmiş, kandırılmıştı.

Senato'da çoğu Ermeni tarafını destekleyen, onların Hıristiyanlığını, çektikleri eziyetleri vurgulayan uzun konuşmalar yapıldı. Missouri Senatörü Reed ise gerçekleri söyledi:

"Girmemiz istenen şu eşekarısı kovanına bir bakalım. Mandamız istenen ülkenin çevresinde 250 milyon Müslüman yaşamaktadır. Müslümanlık, Hıristiyanlıktan daha büyük bir hızla yayılmaktadır. 'Ağza alınmaz Türk' diyenler, bedeviyi aşağılayanlar, İslam'ı hor görenler, unutmayın ki dünya nüfusunun 250 milyonuna hakaret ediyorsunuz. Dinle ve kan bağıyla birbirine bağlı bu insanlar soygunlara, yağmalara, tahakküme ilelebet mi boyun eğecekler?"

Bu insanlar nelere maruz bırakıldılar? İngiltere Mısır'ı istediğine karar verdi ve silah zoruyla Mısır'ı aldı. Yine silah zoruyla İran ve Mezopotamya'ya el koydu.

*Amerika'dan daha fazla hakkı olmadığı halde Fransa silah zoruyla Cezayir'in muazzam topraklarını istila etti. Bu tam anlamıyla bir Force Majeur, bir talandı. Ben burada bir bütün olarak Müslüman dünyasından söz ediyorum, yalnızca Türkiye'den değil. Bu Müslüman dünyası birbirine din bağıyla bağlıdır. Ben hayal kurmuyorum; ben, dünyadaki devlet adamlarının yıllardır belirttiği korkuyu dile getiriyorum: **ektiğimiz bu haksızlık, şiddet ve vahşet tohumlarından günün birinde kanlı bir ürün biçeceğiz.** Müslüman dünyası tehlikeli bir şekilde birleşmiştir. Bu tehdit yakın bir zamanda kendini korkunç bir ayaklanmayla kendini gösterebilir.*

Davet edildiğimiz arı yuvası, horoz dövüşü çukuru, işte budur. Toprak üstüne toprağa silah zoruyla el konmuş, halk üstüne halka boyun eğdirilmiş, askerlerin idaresiyle 250 milyonun kalbinde nefret yangını çıkarılmıştır. İsyan üstüne isyan gerçekleşmiştir ve bu insanlar imanlarına tutundukları ve damarlarında cesaret kanı aktığı sürece de isyan üzerine isyan çıkacaktır."

Senatör Reed, Ermeni mandasını reddetmekte haklıydı. Nitekim topraklarının İngilizler ve Fransızlar tarafından fethine gerçekten Müslüman dünyası isyan etti. Fransa ve İngiltere Müslüman topraklarını işgalin bedelini kanla ödemiş, sonunda geri çekilip terk etmek zorunda kalmışlardır.

"Bize Ermenilerin bir el bile kaldıramadan kesildiği, bütün ailelerin öldürüldüğü söyleniyor. Türk askerlerin evlere girip bütün aileyi domuz öldürür gibi öldürdüğü fakat Ermenilerden başka hiç kimsenin ölmediği hikayeleri anlatılıyor. Karşı tarafın hiç kayıp vermemesi mümkün olabilir mi? Hiçbir şey yapmadan öylece durup öldürülmeyi mi beklediler?"

Gerçek şuydu ki, uygun şekilde tehcir edilen Ermenilerin yanında çok az sayıda Türk kanun adamları ve askeri vardı. Ermeni Kilisesi'nin isyan vaazı verdiğini ve cemaatına silahlanmayı öğrettiğini bilse Senatör Reed ne derdi acaba? Kanıtlar I. Dünya Savaşı başladığında Ermenilerin adamakıllı silahlanmış olduğunu göstermektedir. Osmanlı

tehcir kervanlarının neredeyse tamamının Ermenilerden oluştuğu tartışılmaz. Senatör Reed'in dediği doğrudur – karakter sahibi bir halk, bu şartlar altında kendini korurdu. Burada sorulacak soru şudur: Ermeniler bu kadar silahsızken, neden böylece durup ailelerinin öldürülmesine seyirci kaldılar?

Ermeniler, kendilerinin cesur ve korkusuz savaşçılar olduğunu, müttefiklerin I. Dünya Savaşı'nı kazanmasında büyük rol oynadıklarını (oysa kanıtlar bunun aksini gösteriyor) iddia ediyorlar. Eğer bu kadar korkusuz ve cesur idiyeler, o kadar nefret ettikleri "korkunç Türk"e karşı neden kendilerini savunmadılar?

Senatör Reed gerçeğin tam kalbine parmak basmıştı. Türk katliamı olmamıştı çünkü kendini koruma teşebbüsü olmamıştı. Bu masalı uydurma fikrini ilk düşünen Ermeni papazı, "katliam", "kesme" kelimelerini kullanırsa hikayesinin daha inandırıcı olacağını fark etmişti.

"General Harbord elinden geldiğince lehte bir rapor yazmış,. Sayfa üstüne sayfa, Ermenilerin patetik durumuna ve Türklerin mezalimine ayrılmış. Bunlar katı, soğuk gerçeklerle ilgilenmesi gereken bir askerin kaleminden değil, diksiyon ustasının fırçasından çıkmış. Ortaya, bir Ermeni dostunun bir Ermeni resmi çıkmış. Yazar tecavüz edilen kadınlar, açlıktan ölen çocuklar, yanan evler, köleleştirilen erkekleri uzun uzadıya tasvir ettikten sonra şu önemli cümleyi söylüyor: 'Ermenilerin tehcir edildiği, savaş değmemiş bölgedeki köylerin Türk şeytanlığı yüzünden harap olduğuna hiç kuşku yok. Fakat Ermenilerin Ruslarla birlikte ilerlediği ve geri çekildiği yerlerde yaptıkları intikamcı mezalim Türklerinki kadar insanlık dışıdır. Ermeni'nin kendisi de kan suçundan ari değildir. Irk bağı olan vahşi Aryan Kürdü ondan nefret eder.

Kürtler bu misyona gözyaşları içinde yalvararak Ermenilerden korunma istemiştir. Ermenilerin kendilerini köylerinden kovduğunu, en zalim şekilde katlettiğini söylemişlerdir.

Aynı iddia Erzurum ve Hasankaleliler tarafından da yapılmış, içinde yüzlerce Türkün öldüğü yanan binalar gösterilmiş, 43 köyün Ermenilerce yok edildiği bildirilmiştir. Bunları İngiliz konsolosu da doğrulamıştır. Bir Rus yarbay, 'o günlerde Ermeniler Erzincan dolaylarındaki zavallı Türk halka karşı anlatılmaz zalimlikte cinayetler işlemişlerdi. Türkler silahsız ve savunmasızdı demiştir.'

Dolayısıyla bu dava her iki tarafın Doğu barbarlığıyla aynı yöntem ve taktiklere başvurduğu, yüzyıllara dayanan bir nefret davasıdır. Bu lağım çukuruna Amerika'nın girmesi isteniyor. Bir defa girdi mi de, tek bir Amerikan askerinin kanı dökülse bile Amerika olayın arkasında durmak zorunda kalacaktır."

Vietnam'da olan da tam budur. Amerikan askerleri öldürülünce ABD savaşa tümüyle girmek zorunda kalmıştır. ABD 1920'de Ermenistan'a girseydi Ermenistan 20. yüzyılın ilk Vietnam'ı olacaktı.

Netice olarak 1920'de Ermeniler Amerikan Kongresi'nin beş yılda çeyrek dolar maliyetle 72.000 asker gönderilmesini onaylaması için lobi yapmışlar (hem de ABD Osmanlı İmparatorluğu'na hiç savaş açmadığı halde) ancak Senato bunu reddetmiştir. ABD Senatosu, nankör Ermeni sürüsüne Müslüman topraklarını vermek için Amerikan gençlerini tehlikeye sokmamakla doğru kararı vermiştir. ABD hükümetinin ve Amerikan vergi mükellefinin Ermenistan'a hiçbir şey borçlu olmadığı açıktır.

Ermeniler, 400 yıl önceden başlayarak toprakları Avrupalılar tarafından alınan Amerika yerlileri ile aynı konumdaydı. ABD hükümeti kurulduktan sonra bile Kızılderililere aynı politika sürdürülmüştür. Uluslar ve uygarlıklar tarihinde bir devleti yeniden uzatmak için saat 3000 yıl öncesine döndürülemez.

1920 Baharında Kızıl Ordu ilerleyip, "karşılıklı Ermeni-Müslüman katliamlarını durdurmak amacıyla Karadeniz'den Hazar Denizi'ne kadar tüm Kafkas dağlarını egemenlik altına almıştı." Müslüman kadınlara ve çocuklara saldırmayı iyi beceren General Dro'nun bütün tehditlerine rağmen Ermeniler kuyruklarını bacakları arasına

kıstırıp tek bir ateş açmadan teslim oldular.

"Sovyet Hükümetiyle imzalanan anlaşmada Karabağ, Zangegur-Nahçıvan geçidinin Kızıl Ordu denetimine geçmesine razı oldular. Müttefikler buna çok kızdı. Fransız komiseri 'Ermenistan artık bir müttefik addedilemez, hatta düşman kampında bile addedilebilir' dedi.

Eylül 1920'de Türk kuvvetleri eski Rus-Türk sınırı üzerinden Ermenistan'ı vurma cesaretini gösterdiler. Ermeni cephesinin elimine edilmesi, Mustafa Kemal'e ordularını batıdan gelen Yunan tehdidine yoğunlaştırma fırsatı verecekti. Ermeniler yaklaşan hücum konusunda sık sık uyarılmışlardı fakat müttefikler, Anadolu müttefik ve Yunan askeri kuvvetleriyle kaynıyorken ve tüm dünya bir 'insanlık borcu olarak' çok çile çekmiş Ermenilere sempati duyarken Türk milliyetçilerin harekete geçeceğine inanmamıştı."

Şimdi de laf, çok çile çektikleri için 'dünyanın Ermenistan'a insanlık borcu' oldu. Bu insanlar kendi çoraplarını kendi başlarına ördüler. Dünya birisine borçluysa, o da Mustafa Kemal ve Türk milliyetçilerine şükran borcudur. Atatürk Osmanlı'nın bağrında gerçek halk devrimini gerçekleştirmeseydi Sovyet Rusya nerelere kadar gelirdi bir düşünün.

"13 Eylül sabaha karşı Oltu'daki Türk askeri kuvvetleri önden ve arkadan hücum etti. Fiziksel ve askeri uykuda olan Ermeniler çapraz ateşe yakalanmışlardı. 200'den fazla kayıpla toplarını-tüfeklerini bırakıp cepheyi terk etmek zorunda kaldılar.

Oltu'daki Türk Operasyonu'na Müttefiklerden veya Sovyetlerden hiçbir tepki gelmemişti. Zira artık Batıda Ermeni uyarıları kuşkuyla karşılanıyordu. Ermeniler sık sık yaklaşan hücum; pan-türkik, pan-islamik entrika, Sovyet-Türk

çatışması uyarıları yapmış, ancak hiç biri gerçekleşmemiştir. Hatta 'Ermeniler ne zaman en yüksek sesle şikayet etse, kendileri mutlaka kuşkulu bir eylem içindedirler' şeklinde bir kanaat hasıl olmuştur.

29 Eylül'de Mustafa Kemal zaferi ilan ederken Türklerin komşularıyla barış içinde yaşamak için mümkün olan herşeyi yaptığını, fakat Daşnakların bu samimi arzuyu dikkate almadığını, aksine Türk ordusuna ve Kulp, Kağızman, Oltu gibi yerlerde Müslüman nüfusa saldırılarını yoğunlaştırdığını açıkladı." (Hovanisyan)

31 Kasım'da Ermenistan Dışişleri Bakanı Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne bir telgraf çekti:

"Türk ve Ermeni halkları asırlardır komşu olarak yaşamıştır. Sağduyu, Türkiye ile Ermenistan Cumhuriyeti'nin karşılıklı saygı ve menfaate dayanan, barışçıl ilişki içinde olmasını amirdir. O yüzden askerlerinizin Ermenistan sınırlarına doğru ilerlemesini anlamıyoruz. Çatışma nedenlerini açığa kavuşturmak ve barışçı bir çözüm bulabilmek amacıyla bizim ve sizin temsilcilerimizin bir görüşme yapabilmesi için hükümetimiz hükümetinizden tarih ve yer bildirmesini rica eder."

Bu sözler, gerçeğin terörist Ermeni elebaşları tarafından inanılmaz şekilde çarpıtılmasıdır. Ermenilerin 800 yıl boyunca Türklerle barış içinde yaşadığı doğrudur fakat 1890'larda bu barış sona ermişti çünkü Ermeni elebaşları Osmanlı İmparatorluğu'nun legal hükümetini devirmek için gizli bir terör kampanyası başlatmışlardı. Şimdi başları sıkışınca bu diktatörler barış çağrısı yapıyordu. Oysa daha iki ay önce kendileri saldırı planlıyordu.

Ermenistan Dışişleri Bakanının "büyük yalanının" aksine doğrudan, Türkler gerçeği açıklayan sözlerle cevap verdiler.

"1918 yılına kadar Türk ve Ermeni halkları arasındaki uzun ve kanlı savaşların esasta, Doğu Anadolu'ya hakim olmak isteyen Rusların yol açtığı farkındayız. Rus İmparatorluk rejiminin çökmesini takiben Rusların geri çekilmesinden sonra Ermeni çetelerinin gerçekleştirdiği korkunç katliam karşısında Türkiye'nin soğuk kanlılığını koruması sayesinde bir sükunet dönemine girilmiştir. Devletimize karşı bizi sert önlem almaya zorlayan şey, Ermeni birliklerinin aralıksız saldırısıdır." (Hovanisyan)

Ermeniler oyalamaya ve total yenilgiyi ertelemeye çalışıyorlardı. Türkler yeni bir akın başlattılar ve herşey bir hafta içinde bitti. Ermeni hükümetine boyun eğmekten başka yapacak bir şey kalmamıştı. 18 Kasım 1920'de Ermeni teröristleri Türklerin yazdığı mütareke anlaşmasını imzaladılar ve savaş bitti. Hovanisyan bile kabul ediyor ki:

"Ermeniler, Müslüman yurttaşlarıyla uyum ve eşitlik içinde yaşama arzusunu izhar etmişlerdi. Oysa Ermeni hükümeti iki yıllık varlığı süresince, Ermeni

Cumhuriyeti'ne haksızca bağlanmış bölgelerdeki Türk-Müslüman nüfusunun büyük bir bölümünü yok etmişti. Türk hükümeti bu savaşa ulusun teritoryal bütünlüğünü savunmak ve Ermeni aşırılıklarını durdurmak amacıyla girmişti.” (Hovanisyan)

Bu sıralarda Milletler Camiası örgütlendi. Ermeni diktatör teröristler üye kabul edilmek için yalvardılar fakat Milletler Camiası bu terörist rejime kesinlikle “Hayır” dedi.

“Moskova’da Ermeni-Sovyet müzakereleri İngiliz Dışişlerinin Ermenistan’ı yeni baştan değerlendirmesine yol açtı. Raporlar Ermenileri aşağılayıcı ifadelerle doluydu.: güvenilir olmayışları, boş yere ortalığı ayağa kaldırdıkları, kendi yetersizliklerinin suçunu başkalarına atma yetenekleri, korkaklıkları, değersizlikleri, hayalperestlikleri vs. İngilizler tarafından silahlandırıldıkları halde Rus Ermenistan vilayetlerini ellerinde tutmayı becerememişken Türk Ermeni vilayetlerini istemeye devam etmeleri İngilizleri Ermeni meselesinden ve Ermenilerin kendilerinden yaka silker hale getirmişti.” (Hovanisyan)

“Bu arada Sovyet stratejistleri, Ermenistan’ın Sovyetleştirilmesinin zamanı geldiğine karar vermişlerdi. 29 Kasım 1920 anlaşmasıyla Ermenistan Cumhuriyeti Sovyet Sosyalist Ermeni Cumhuriyetine dönüştürüldü.” (Hovanisyan)

Sovyet uydusu haline gelmiş olmalarına ve Anadolu’yu ellerine geçirme hayalleri söndüğü halde maaşlı Ermeni ajanları dış ülkelerde yaygaralarını sürdürüyorlardı.

Amiral Bristol’ün 28 Mart 1921 tarihli bir mektubundan:

“Türklerin binlerce Ermeni’yi katlettiğine dair raporlar dolaşiyor ortalıkta. Bu raporlar o kadar sık tekrarlanıyor ki öfkeden kanım beynime sığıyor. Kendi Amerikalı görevlilerimizin ifadelerine göre bu Ermeni raporları tamamen asılsızdır. Bu sahte raporların, aksini ispatlamaya meydan vermeden Amerika’da dolaştırılması bir dehşettir ve kesinlikle Ermenilere iyilikten çok kötülük yapmaktadır. Bence Ermenileri bu işten vazgeçirmeliyiz, yalnızca haksız oldukları için değil, aynı zamanda kendilerine de zarar verdiklerinden.”

1930’ların başında Almanya’da Adolf Hitler iktidara geldi. Bu Almanya, Ermenilerin daha 13 yıl önce savaştıklarını ilan ettikleri aynı Almanya idi. Tipik bir Ermeni tarzıyla bu minicik devlet Nazilerle anlaştı, zira henüz başlamakta olan II. Dünya Savaşı’nı Almanların kazanacağını düşünüyorlardı. Silahsız Müslüman köylerine saldırılarıyla tanınan General Dro, Alman savaş hazırlıklarına katıldı. 812.ci Ermeni Lejyonu ve taburu örgütlendi. Daha sonra 20.000 askere çıkan bu tabur Kırım’da, Kuzey Kafkaslarda ve Hollanda’da Almanlarla birlikte savaştı.

Taburun askerlerine, Ermenilerin geçmişteki askeri becerilerine uygun özel bir görev verildi. Bu Ermeni askerlerin çoğu, yeni ele geçirilen ve işgal edilen topraklarda polis birlikleri olarak kullanıldı. Bütün Yahudileri ve Almanların talep ettiği diğer istenmeyen

varlıkları casuslukla buluyor ve yakalıyorlardı. Ellerindeki sayı belli bir rakama ulaşınca sürü halinde toplayıp, milyonlarca Yahudi'nin kitleler halinde katledildiği temerküz kamplarına götürüyorlardı.

Ağustos 1935'e gelindiğinde Ermeni basını Hitler'i öve öve bitiremiyordu. 19 Ağustos 1936 tarihli Daily Hairenik gazetesinden bir örnek:

"Müzmin hastalık gibi derine kök salmış bu zehirli yaratıkları (Yahudiler) söküp atmak bazen zor oluyor. Bunları yok etmek için bir ulusun (Naziler) olağandışı yöntemler kullanması vahşet olarak nitelendiriliyor. Bir cerrahi ameliyatta kan akması doğaldır. Bu şartlarda diktatörlük kurtarıcı rolü oynar."

Yahudiler hakkında daha pek çok kötü yazılar içeren Hairenik, Boston'da yaşayan Ermeniler tarafından İngilizce bastırılıyor ve dağıtılıyordu. Devrimci Ermeni Federasyonu'nun (Daşnaksutyun) Boston'daki arşivlerinin araştırmalar için kamuya açık olmamasının sebebi belki de budur. Belki Ermeniler II. Dünya Savaşı'nda Nazi Almanya'sına verdikleri aktif desteğin kayıtlarını adil ve dürüst tarihçilerin incelemesini istemiyorlardır.

1942'de Avrupa'daki bir çok Ermeni genci Nazilere aktif destek verdi, orduya katıldı. Ermeni Devrimci Federasyonu liderleri Alman Askeri İstihbaratıyla yakın işbirliği içindeydi. I. Dünya Savaşı'nda Ruslar için yaptıkları en iyi şeyi yaptılar: Casusluk. 1941'den Eylül 1944'e kadar Ermeniler Türkiye'deki ve tüm Orta Doğu'daki Nazi İstihbarat temsilcileriyle yakın işbirliği içinde Alman propagandasının yayılmasına ve Yahudilerin yakalanmasına yardımcı oldular.

Savaşın ilk yıllarında Ermeni liderler, Almanya'nın savaşı kazanacağına inanıyorlardı. Kendilerine Rus ve Türk topraklarını vermesi için Almanya'ya her türlü dalkavukluğu yaptılar.

II. Dünya Savaşı'nın gidişatı yön değiştirip müttefikler lehine döner dönmez Ermeni bukalemunları Alman gemisinden atlayıp, fareler gibi yüzerek kaçtılar. Almanlara sırt çevirip müttefiklere secde etmeye başladılar.

Savaşın sonra Ermeniler, Hitler'in 1915'de Ermenilerin katliama uğradığı hakkında beyanlarda bulunduğunu iddia ettiler. Bu tamamen asılsız bir iddiadır; ileri sürdükleri delillerin sahte olduğu ispat edilmiştir.

Ermeniler 1944'e kadar 10 yıl boyunca Hitler'i ve Nazileri aktif biçimde destelemiş olmalarına rağmen savaşın sonra Hitler'in kendilerine karşı olduğunu iddia etmeye kalkıştılar. Rutger Üniversitesi'nin "Journal of Law and Religion" adlı gazetesi Nuremberg Nazi Savaş Suçları mahkemesinin yeni keşfedilen delillerini internet üzerinden yayınlamaktadır. Bu belgeler. II. Dünya Savaşı öncesinde ve süresince Ermenilerin Hitler, Naziler ve Almanya'ya verdikleri destek hakkında soru ve cevapları içermektedir.

Nazilerin Hıristiyanlığı ortadan kaldırıp kendi politik ihtiyaç ve görüşlerine uygun saf Aryan ırksal dini yerleştirmeye çalıştıkları malumdur. Ermeniler de bu yüzden mi kendi minik devletlerini dini ve etnik olarak temizlemişler, geriye yalnızca kendi kilisesine bağlı, saf "Aryan Ermenilerini" bırakmışlardır?

İrk saflığına önem veren, "beyaz" olmayan veya kendilerinden farklı mezhepteki Hıristiyanlara hayat hakkı tanımayan bu minicik yere Hıristiyan dünyası milyarlarca dolar pompalamayı nasıl sürdürebilir?

Ermeniler 1915'deki sözde soykırım için Türkiye'nin özür dilemesini istiyorlar. Nazileri destekledikleri ve binlerce Yahudi'nin katliamında oynadıkları rol için önce kendileri özür dilemeden bunu nasıl isteyebilirler?

Resmi, devlet kontrolündeki Ermeni Kilisesi 1930 ve 1940'lardaki bu anti-Hıristiyan faaliyetlere neden hiç tel'in etmedi?

Ermeni karakterinde geçmişte yaptıkları hata ve haksızlıkları itiraf etme alışkanlığı bulunmadığı gibi, başkalarının fikrini çalmada da üstlerine yoktur. Kendileri savunmasız Yahudilerin yakalanıp kamplara gönderilmesinde Nazilere yardım

ettiklerine bakmadan , kalkıp Washington'da Beyaz Saray'ın iki blok ötesinde Ermeni Soykırım Müzesi kuruyorlar.

Amerikalı Ermeniler, Ermenistan'ın Nazilere verdiği destekten gurur duymaktadırlar. Bunun kanıtı şudur. Teröristliği ve Nazi desteği tescilli General Dro Kanayan'ın Amerika'da gömülü cesedini çıkarıp, kahramanlık töreniyle Ermenistan'a gömdükleri gibi gençler için Dro Liderlik Enstitüsü kurdular.

Amerikalı Ermenilere gelince, 1918'den bu yana bu grubun faaliyetleri incelendiğinde terörizme yardım ve yataklık eden Ermeni politikasını desteklemek için yılmadan çalıştığı görülür. Başlıca amaçları Amerikan hükümetinden ve halkından para koparmak ve Türkiye aleyhine faaliyetlerde bulunmaktır.

1992'de "Hıristiyan" Ermenistan komşusuna aniden saldırdı. Ermeni özel kuvvetleri çevre tepelerden Azeri köylerine saldırıp uyumakta olan 5.000'in üzerinde erkek, kadın ve çocuğun boğazını kesti. Ermeni örgütlerinin bilinçli ve sistematik gayretleri sayesinde bu saldırı Amerikan kamuoyunda pek yankı yapmadı; oysa Japonların Pearl Harbor'a baskınından veya 11 Eylül olayından pek farkı yoktu.

Bu "Hıristiyan" Ermeniler bir milyonu aşkın çaresiz Müslüman'ı evlerinden kovdu. Bugüne kadar da beş kuruş ödemedi. Azeri hükümeti tepki olarak bütün Hazar Denizi limanlarını, kendine ait limanı bulunmayan Ermenistan'a kapattı. Böylece ezeli düşmanlarına gerekli ambargoyu koymuş oldular. Azerbaycan ayrıca Ermenistan'ın ithalatını nakletmek için karayollarını kullanmasına izin vermedi.

Amerika'daki Ermeni kolonisi mensupları Kongrenin Azerbaycan'a yardımı kesmesi için lobiciliği başladılar. Amerika'da Amerikalı Azeri lobisi bulunmadığından, Azerbaycan'ın Ermenistan'a karşı "illegal ambargo" koyduğu yolunda federal yasa çıkartmak çocuk oyuncağı oldu. Bu yasaya göre, Azerbaycan hükümeti, Ermenistan'ın Azerbaycan'la savaşmakta kullanacağı askeri malzemeyi ithal edebilmesi için kendi limanlarını ve karayollarını açmadığı sürece Amerikan dış yardımı kesilecekti.

Amerika'nın böyle bir karar verip Azerbaycan'a dış yardımı kesmeye ne hakkı var? Meksika bize saldırıyorsa sonra da askeri malzeme nakletmek için Teksas limanlarını kullanmak isteseydi Amerika aynı şekilde ambargo koymayacak mıydı?

Başkan Bush, terörle savaşta Azerbaycan'ın desteğini alabilmek için, Ermeni desteğiyle çıkan 907 sayılı bu yasayı kaldırması için Kongreye rica etti. Başkan Bush Azerbaycan'a yardım etmenin Amerika'nın menfaatine olduğuna karar vermişti. Tabii ki Ermeni örgütleri, koloni mensupları Başkanı bu karardan caydırmak için ortalığı ayağa kaldırdılar.

Aynı lobi son 10 yılda Amerikan hükümetinin Ermenistan'a 1.4 milyar \$'ı aşkın yardım yapmasını sağlamıştır. Bu miktar kişi başı olarak, dünya üzerinde herhangi bir ulusa yapılan yardımdan daha fazladır. Oysa aynı süre içinde Rusların da Ermenistan'a 1 milyar dolarlık askeri teçizat ve silah yardımında bulunmasına ne dersiniz? Ermeniler

küçücük, sözde bağımsız cumhuriyetlerinde askeri üs kurması için Rusları davet ettiler. Türkiye'ye bitişik arazilerinin büyük bir kısmını bedelsiz olarak tahsis ettiler. Ruslar da bayıla bayıla kabul etti tabii. Ermenistan hala Vladimir Putin Rusya'sının bir uydusu gibi davranmaktadır.

Ermeni terörizmi yalnızca geçmişe ait değildir. Yakın zamanda faaliyet gösteren terörist grupları şunlardır:

- Armenian Secret Army for the Liberation of Armenia (ASALA)
Ermenistan'ın kurtuluşu için gizli Ermeni Ordusu
- Ermeni soykırımı için adalet komandoları
- Yeni Ermeni direniş grubu
- Ermeni Grup 28
- Yeni Ermeni direniş
- Ermenistan kurtuluş cephesi
- Soykırımı karşı Ermeni militan komandoları
- Ermeni gizli ordusunun yeni Ermeni direnişi
- Kara Nisan
- 3 Ekim
- 9 Haziran Örgütü
- 6. Ermeni kurtuluş ordusu
- 24 Eylül intihar komandoları
- Orly örgütü
- Ermeni dünyayı cezalandırma örgütü

- Ermeni Kızıl Ordusu
- Ermeni devrimci hareketi

Bu isimler, bu korkakların dünyanın her tarafında insanlara kahpece saldırdıktan sonra kullandıkları isimlerden bazılarıdır. O kadar çok yerde, o kadar çok sayıda saldırıda bulunmuşlardır ki yalnızca onların eylemlerini anlatan bir kitap yazılabilir. Özellikle Amerika'da pek çok olay gerçekleştirmişlerdir.

1. 27 Ocak 1973'de Santa Barbara, Kaliforniya'da Amerikan vatandaşı Gürgen Yanıkyan Türk Başkonsolosu Mehmet Baydar ile Konsolos Bahadır Demir'i öğle yemeğine davet etti. Kuşkulananmayan diplomatlar dostane daveti kabul etti. Yanıkyan iki konuğunu öldürdü. Müebbet hapse mahkum oldu.
2. 26 Nisan 1973'de New York'ta Türk Enformasyon Bürosu'na konan bomba zamanında bulunup etkisiz hale getirildi. Olayı, Yanıkyan'ın tahliyesini isteyen Yanıkyan Komandoları üstlendi.
3. 4 Ekim 1977'de Los Angeles Üniversitesi'nde (UCLA) Osmanlı Tarihi okutan Profesör Stanford Shaw'un evine bombalı saldırıda bulunuldu. Ermeni 28 grubu üstlendi.
4. 5 Ağustos 1980'de "Ermeni Grubu" Birleşmiş Milletler binasının karşısındaki Türk Evi'ne boya bombaları attı. Ermeni 28 grubu üstlendi.
5. 6 Ekim 1980'de Los Angeles'ta Başkonsolos Kemal Arıkan'ın evine 2 molotof kokteyli atıldı. Arıkan yaralandı.
6. 12 Ekim 1980'de Hollywood'da bir Amerikalı Türk'e ait seyahat acentesi bombalandı.
7. 3 Şubat 1981'de Los Angeles'ta İsviçre Konsolosluğu önünde bomba bulundu. Talep: Avrupa'da terörist faaliyetleri dolayısıyla tutuklu bulunan Suzy Mahşerciyan'ın serbest bırakılması.
8. 3 Haziran 1981'de Los Angeles'ta ve San Francisco'da Türk folklor gösterileri, bomba konması yüzünden iptal edildi.
9. 26 Haziran 1981'de Los Angeles'ta Swiss Banking Corp. ofisi önünde bomba patladı. (6 Haziran Örgütü)
- 10.20 Ağustos 1981'de Los Angeles'ta İsviçre Hassas Aletler ofisi bombalandı. (6 Haziran Örgütü)
- 11.20 Kasım 1981'de Los Angeles'ta Türk Başkonsolosu ağır yaralandı. (JCAG)

- 12.13 Ocak 1982'de Toronto'da Türk Başkonsolosluğu bombalandı ve ağır hasar gördü. (ASALA)
- 13.28 Ocak 1982'de Türk Başkonsolosu Kemal Arıkan arabasıyla işine giderken 2 terörist tarafından suikasta kurban gitti. Hampig Sasunyan müebbet hapse mahkum oldu.
- 14.10 Mart 1982'de Massachusetts'te Türkiye Fahri Konsolosu Orhan Gündüz'e ait hediyeli dükkanı bombayla uçuruldu. (JCAG)
- 15.Orhan Gündüz 2 ay sonra 4 Mayıs 1982'de öldürüldü. Katili yakalanamadı.
- 16.8 Nisan 1982'de Ottawa Ticaret Ataşesi Kani Güngör apartmanının garajında ağır yaralandı. (ASALA)
- 17.18 Mayıs 1982'de, Toronto'da Ermenilerden topladıkları haraçları ülke dışına kaçırmaya çalışan 4 kişi yakalandı.
- 18.18 Mayıs 1982'de Tampa, Florida'da Türk Fahri Başkonsolosu Nasuh Karahan bürosunda saldırıya uğradı.
- 19.26 Mayıs 1982'de Los Angeles'da Swiss Banking Corp.un bürosu bombalandı. (ASALA)
- 20.30 Mayıs 1982'de Los Angeles'da Air Canada kargo ofisine bomba koymaya çalışan 3 ASALA üyesi yakalandı.
- 21.27 Ağustos 1982'de Ottawa'da Askeri Ataşe Atilla Altıkat arabasında suikasta kurban gitti. (JCAG)
- 22.26 Ekim 1982'de Los Angeles'da, Filedilfiya Fahri Konsolosluğunu bombalamaya hazırlanan 5 Ermeni teröristi yakalandı.
- 23.21 Ocak 1982'de Anaheim, Kaliforniya'da bir Ermeni fırınında 9 adet boru bombasına el kondu.
- 24.29 Mart 1984'de Los Angeles'ta ARA Türk Olimpiyat Takımına tehdit mektupları gönderdi.
- 25.12 Mart 1985'te Ottawa'da silahlı 3 terörist Türk Büyükelçiliği'ni basarak Kanadalı güvenlik elemanını öldürdü, Büyükelçi Coşkun Kırca'yı ağır yaraladı, eşi ve kızını rehin aldı. (ARA)

Olaylar yalnız Amerika'da cereyan etmedi; Ermeni teröristler tüm dünyada 71 kişiyi öldürüp 387 kişiyi yaraladılar. Böylesine yaygın ve örgütlü terör kampanyasını kim yönetiyor? Faturaları kim ödüyor? Teröristleri kim eğitiyor? Uygur dünyada yapılan bu haksız, kahpece saldırılar konusunda Gregoryen Ermeni Kilisesi neden sessizliğini

koruyor, tel'in etmiyor? Böyle Hıristiyanlık mı olur? İsa nefret ve intikam öğütlememişti bize. Ermenistan hükümeti bu insanlık suçunu durdurmak için neden hiç çaba göstermiyor, aksine terör ve cinayeti alttan alttan desteliyor? Sadaka toplamak için bütün dünyaya adam göndermeyi biliyor da, terörü durdurmayı bilemiyor mu?

Amerika'daki Ermeni nefret vakalarının hepsinin Amerikalı Ermenilerin yoğun halde yaşadıkları bölgelerde cereyan ettiğini okurlar fark etmiştir. Bu etnik toplumlar neden sessiz kalıyor?

Ermeni teröristler Amerikan topraklarında bu saldırıları gerçekleştirirken Amerikan hükümeti neden bu ufacık ülkeye milyarlarca dolar yardım yapıyor? Amerikan Kilise grupları neden sözde "Hıristiyan İnsani Yardımı"na milyonlarca dolar pompalamayı sürdürüyor?

1920'de kursaklarında kalan "Türk Ermenistanı'nı" "Birleşik Ermenistan"a dönüştürme hevesiyle Ermenistan'ın Türkiye'ye saldırmaması, bugün bile hiç eksilmeyen tehlikedir. Rusya'nın Ermenistan'la anlaşması olduğundan bu haydutlar güruhuna arka çıkmak zorunda kalacaktır. Böyle bir durumda Amerika, bir NATO üyesi olan Türkiye'nin yardımına koşmak zorunda kalacaktır.

Ermeniler, hem Türk, hem Ermeni üyelerle bir "Uzlaşma Komisyonu" kurulmasını önermişlerdir. Ancak Ermeni geleneği burada da uygulanıyor ve Türkler Ermenilerin yaptığı kötülükler hakkında konuşmıyorlar; Ermenilerin uydurma masallarını kabul etmek zorundalar.

8 Ağustos 2001 tarihli "Turkish Times" gazetesinde "Uzlaşma Komisyonu"na ilişkin geniş bir haber yayınlandı. Komisyon üyelerinin ortak açıklamasında şöyle deniyordu: *"Hepimiz, bu komisyonun bir soykırım olup olmadığının tespitiye yönelik olmamasında hemfikiriz. Uluslararası toplum ve biz, bunun (soykırım) tartışılmaz bir gerçek olduğunu zaten kabul etmiş bulunuyoruz ve bu gerçek, görüşmelerimizin temelini oluşturacaktır."* Bu inanılmaz bir tutum. Kimseden resmi onay almamış, kerameti kendinden menkul bu sözde komisyonun Ermenilerce oluşturulan gündemine bir bakın:

1. Amerikan hükümetinin 1915 soykırımını tanımasını ve Türklere tazminat ödetmeyi sağlamak,
2. Türk toplumunu ve liderlerini soykırım olduğuna ve bunu itiraf etmenin Türkiye'nin menfaatine olacağına ikna etmek,
3. Atalarının 1915'te soykırım yaptığını biliyorlar mı diye Türk okul çocuklarını düzenli biçimde sınavdan geçirmek,
4. Türkler bu komisyonun bu direktiflerini kabul etmezlerse Türk hükümetini ve halkını "çağdaş uygar ulusların normlarına uygun davranmaya hazır değil" şeklinde yaftalamak.

Komisyunun Türk üyelerinden Özdem Sanberk "*niyetimiz gerçeğin ne olduğunu bulmak değil, gelecek için yeni ufuklar açmak ve karşılıklı anlaşmayı güçlendirmektir*" diyor. Başka bir üye, İlder Türkmen, "*komisyunun görevi tarihi bir yargıda bulunmak değildir*" diyor.

Ancak bu Amerikalı gözlemcinin bakış açısı tamamen farklı. Herşeyden önce, nasıl olur da Türkler oturup böyle bir konuyu yalnızca Ermenilerin oluşturduğu gündemle konuşmayı kabul ederler, bu yazarın aklı havsalası almıyor. "Uzlaşma", bir noktada buluşması gereken iki tarafın varlığına işaret eder. Ermeniler kendi taleplerini çok iyi ortaya koymuşlardır. Şimdi, "uzlaşma" için Ermenilerin ne yapması gerektiğini söyleme sırası Türklere gelmiştir. Bence Türk tarafı Ermenilerden şunları itiraf ve kabul etmelerini istemelidir:

1. Osmanlı İmparatorluğu'nu çökertmek için 30 yıl boyunca silahlı mücadele verdiklerini,
2. Nüfus çoğunluğunu oluşturmadıkları halde Müslüman topraklarını ele geçirmek için Rus kuvvetleriyle iş birliği yaparak Osmanlı İmparatorluğu'na ihanet ettiklerini,
3. Osmanlı İmparatorluğu'nun kendini savunmaya ve Ruslara yardım ettikleri gerekçesiyle savaş hattı arkasındaki bütün Ermenileri tehciye yasal hakkı olduğunu
(Amerika da aynı gerekçeyle II. Dünya Savaşı'nın başında Batı kıyısındaki Amerikalı Japonları iç bölgelerdeki tecrit kamplarına göndermişti.)
4. 1915 öncesinde ve sonrasında çatışma bölgesindeki Türkleri katlettiklerini – bu savaşın Ermenilerin iddia ettiği gibi tek taraflı olmayıp hem Ermenilerin hem Türklerin hayatlarıyla korkunç bir bedel ödediğini,
5. Osmanlı döneminde olduğu gibi günümüz Türkiye'sinde de her dinde, tam bir özgürlükle ibadet edildiği halde Ermenistan'da resmi Gregoryen Kilisesi dışında hiçbir din ve mezhebe izin verilmediğini, Türkiye'deki pek çok Ermeni kilisesine karşılık Ermenistan da tek bir cami olmadığını,
6. 1800'lerin ortalarından beri Müslümanlara eziyet ve terör uygulamayı sürdürdüklerini,
7. Bu uygulamayı Ermeni kilisesinin de tasvip ettiğini.

Ermeni hükümeti 1919'da Paris Barış Komisyonu önünde uzun ve duygusal bir sunum yaparak Osmanlılardan "tazminat" taleplerini ortaya koymuştu. Barış Konferansı, sistematik kitlesel cinayet de dahil olmak üzere bütün ithamları dinleyip delilleri değerlendirdikten sonra "Hayır" demiş ve "Sıfır" vermişti. Ve bu konu da 1919'da kapanmıştı.

Ermeniler artık gerçeği kabul etmeli ve bu konunun 1919'da kapandığını, bir daha hiç söz edilmemesi gerektiğini kamuoyuna açıklamalıdır.

Ankara'daki İngiliz Büyükelçiliği'nin 23 Haziran 2001 tarihli basın bildirisinden:

"O günün İngiliz hükümeti ve daha sonraki hükümetler 1915-1916 katliamlarını korkunç bir trajedi olarak görmüşlerdir. Her iki tarafta da can kaybı olduğundan bu konudaki yoğun duyguları anlıyoruz. Ancak olayların, 1948 Birleşmiş Milletler Soykırım Konvansiyonu'nda spesifik tanımı yapılan 'soykırım' kapsamında yorumlanması gerektiğine inanmıyoruz. Hükümetimiz, daha önceki İngiliz hükümetleri gibi delilleri incelemiş ve bizi bu olayların soykırım olarak tanımlanmasına ikna etmeye yetecek derecede kesin olmadığı yargısına varmıştır. Zaten 1948 Birleşmiş Milletler Soykırım Konvansiyonu uygulamada geriye dönük (retrospektif) işlememektedir. 1915-1916'da Doğu Anadolu'daki olayların yorumu halen tarihçiler arasında bir tartışma konusudur."

Ermenilerin kendilerinin soykırım uygulayıp uygulamadığı hakkında son sözü neden Ruslara bırakmalıyız? Bugün Moskova'daki Rus arşivlerinde bulunan yüzlerce dosyadan üç Rus subayının ifadelerini koyalım. Bu ifadeler, Ermenilerin 20. yüzyılın ilk soykırımını gerçekleştirdiğini hiç kuşkuyla yer bırakmayacak şekilde kanıtlamaktadır. I. Dünya Savaşı'nın başında Osmanlı topraklarını işgal eden Rus ordusu komutanı General Odishe Liyetze:

"11-12 Mart gecesi Ermeni kasaplar Erzincan ve çevresindeki halkı süngüden geçirdi. Bu barbarlar kurbanlarını 80'li gruplar halinde çukurlara atıyordu. Yaverim bu şekilde 200 çukur ortaya çıkardı. Bu dünya uygarlığına karşı işlenmiş bir suçtur."

Yarbay Griyaznof'un resmi raporundan:

"Köylere giden yollar Müslümanlara ait süngülenmiş bedenlerle, kesik kol-bacaklarla, dışarı çıkarılmış iç organlarla doluydu. Çoğu kadın ve çocuktü. Ölümleri organize eden doktorlar ve yardımcılardı; öldürme işlemini de Ermeni ordusu yapıyordu. Büyük çukurlar açılıyor, savunmasız insanlar çukurların kenarına getiriliyor, hayvan gibi kesilip çukura atılıyordu. Çukurun başında duran Ermeni sesleniyordu '70 ceset oldu, bu çukur daha 10 tane alabilir'. Onun üzerine 10 Müslüman daha parçalanıp çukura atılıyor, sonra da çukurun üstü kapatılıyor. Veya cinayetlerden sorumlu Ermeni bir evi 80 Müslüman'la dolduruyor, sonra da teker teker kafalarını kesiyordu. Erzincan katliamını takiben Ermeniler Erzurum'a doğru çekilmeye başladılar. Yol üzerindeki Müslüman köylerin tamamını yaktılar, canlı insan bırakmadılar."

Erzurum ve Deveboynu komutanı Yarbay Tverdokhleboff:

"O günlerde Ermeniler Erzincan çevresindeki Türklere karşı tasvir edilemeyecek zalimlikte cinayet işliyorlardı. Türkler silahsız ve savunmasızdı."

Öyleyse bugünkü Ermeniler atalarının bu dehşetini nasıl olur da utanmadan inkar ederler? Nasıl olur da asla gerçekleşmemiş olan "1915 Ermeni katliamı" için Türk hükümetinin özür dilemesini isterler? Asla gerçekleşmemiş bir şey adına nasıl olur da soykırım müzesi ve anıtı dikerler?

Bütün bu gerçekler ışığında Hıristiyanlar kendilerine sormalıdır: milyarlarca vergi dolarlarının Ermenistan'a gönderilmesine devam edilsin mi? Ermeniler Kongre üyelerini satın almak veya etkilemek için seçimlerde 14 milyon \$ harcadılar diye Amerika Azerbaycan'a ayırmacılığı sürdürsün mü?

Ermeniler Müslümanları temizlemeyi hiç aralıksız sürdürüyorlar (bugün için Azerbaycan'da). Uygar dünyada bu tür bir davranışın yeri yoktur ve Amerika bu terörist ülkeye sadaka vermeyi kesmelidir.

11 Eylül 2001 tarihini – aşırı dinci Müslümanların New York ve Washington'a saldırdığı günü – her Amerikalı sonsuza dek hatırlayacak. Amerikalılar, Orta Doğunun bazı bölgelerinde yapılan kutlamaları da unutmayacak.

Birçok Amerikalı soruyor, "Müslümanlar neden ABD'den nefret ediyor?" diye. Ne yazık ki Müslümanların Amerikalılardan hoşlanmamasının sebebi var. Bu kitap, bu sebeplerden birini belgeliyor. Hatta kitabın adı "Müslümanların Amerikalılardan nefret etmesinin haklı bir sebebi" de olabilirdi.

Ancak Türkler, %97 Müslüman olmalarına rağmen, ABD'den nefret edenlerin görüşünü paylaşmamaktadır. Dünyadaki tek demokratik Müslüman ülke olan Türkiye, Hıristiyanlık tarihi açısından da dünyanın en önemli ikinci ülkesidir. Dolayısıyla, küçük bir Ermeni-Amerikalı grubun ABD'de Türkiye'ye karşı nefret kampanyası yürütmesi bir trajedidir. Bu küçük grup, 30 küsur eyalet meclisine, 1915 soykırımı iddiasıyla Türkiye'ye saldıran kararlar aldırma başarmıştır.

Ben, Ermeni-Amerikalıların 150 yıllık "tarihi" anavatanlarına hem Türklerden, hem Amerikalılardan mega-dolarlar kopartmak amacıyla uyduruk hikayeler yaydığını gösteren kanıtlar buldum. Bu kitap birçoğu Ermeni kaynaklarından olmak üzere tarihi belgelere dayanmaktadır. Kimin doğru söylediğine, kimin kendi bencil çıkarları için masallar uydurup yaydığını kendilerinin karar vermesi için, Amerikalı Hıristiyanları tüm kayıtları incelemeye davet ediyorum.

11 Eylül'de olanlardan sonra Müslüman dünyasıyla mümkün olduğu kadar sıkı bağlar oluşturmamız çok önemlidir. Hıristiyan olduğunu iddia etse bile Ermenistan gibi terörist bir devleti desteklemeye devam etmenin bir anlamı yoktur.

Kongrenin, kendilerine Ermeni diyen küçük fakat yaygaracı bir grubun siyasi baskısına boyun eğmesi doğru değildir. Bu küçük devletin 1918'den bu yana başlıca ihracatı terör, başlıca ithalatı tüm dünyadaki Hıristiyanlardan dış yardım olmuştur.

Ben Azeri, Gürcü veya Türk değilim. Ben Ermeni değilim. Ben, İskoç ataları 1686'da Amerika'ya gelmiş bir İskoç-Amerikalıyım. Güneyliyim, baptistim ve bir vergi mükellefiyim. Kitabı yazmak için Washington, Roma, Paris, Londra, Moskova ve İstanbul'da yoğun araştırmalar yaptım. Ermenistan'da da araştırma yapmak isterdim ama onların arşivleri kamuya açık değil. Başkent Erivan'daki ve Devrimci Ermeni Federasyonu'nun Boston bürosundaki dosyalar hala araştırmacılara ve kamuya kapalı. Ne saklıyorlar? Devrimci Ermeni Federasyonu'nun (Daşnaksutyun) merkezi neden ABD'de?

Bazı Amerikan vatandaşları Ermenistan'ı araştırıp bulgularını yayınladılar ancak bu kişilerin hepsi Ermeni terör kampanyalarının hedefi oldu. Yürürlükteki Ermeni tutumuna göre kendileriyle aynı fikirde olmayan herkesi ölümle tehdit etmek mubah sayılıyor.

Bu kitabın yayınlanacağı açıklanınca daha kitap piyasaya çıkmadan Amerikan Ermeni Meclisi'nin zalimce saldırısına maruz kaldım. Bu meclis, merkezi Washington'da bulunan mega-milyon dolarlık bir menfaat lobisi. 40-50 kişilik profesyonel kadroya sahip. Bu özel çıkarlı ermeni lobi örgütünün tek amacı, becerebildikleri kadar Amerikan vergi mükellefi dolarlarını Ermenistan için koparmak. Bu da, son 10 yılda, 1,5 milyar \$'a ulaştı.

Türkiye II. Dünya Savaşı'ndan beri Amerika'nın gerçek ve sadık bir dostu ve ortağı olmuştur. Türkler Kore'de, Körfez Savaşı'nda ve diğerlerinde Amerikan Birlikleriyle yan yana savaştılar. Ermenistan neredeydi? Her seferinde karşı tarafta.

Bütün okurlardan kitabı önyargısız bir zihniyetle okumalarını rica ediyorum. Okur gerçeği gördükten sonra, İsa adına Müslüman dünyasına yapılan muazzam haksızlığı düzeltmek için ne yapacağına kendi karar verecektir.

Samuel A. Weems,
Calvary Baplist Kilisesi Üyesi
Hazen, Arkansas,
2 Nisan 2002